

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№ 7 (130)
ЛИПЕНЬ
2015 РОКУ**

«ЗМІЦНЯЙТЕСЯ ГОСПОДОМ!..»

Щороку у липні делегації християнської молоді з різних куточків України і з-за кордону (як ближнього, так і далекого) традиційно приїжджають на Житомирщину, де поблизу міста Малина на базі лісового табору «Юність» проходить один з найбільш масових християнських фестивалів.

простий час має на меті зміцнити молодь у вірі та надихнути на добрі справи і зростання у служінні.

На служіннях проповідували спікери, які вже давно полюбилися християнській молоді: Ростислав Мурах, Ярослав Лукасик, Анатолій Кліновський, Віктор Коструб, Рустам Фатуллаєв, Олександр Попчук та інші, а також гості з-за кордону.

Серед нових облич з'їзду — відомий християнський вчитель, магістр богослов'я Лео Франк з Німеччини; пастор Марек Харис із Любліна (Польща); пастор Денис Подорожний (Узбекистан); проповід-

ник Алехандро Родригес з Аргентини.

До численних традиційних семінарів та секцій цього року додалося служіння в новому форматі. Зокрема, це зустрічі для різних категорій молоді, зокрема для братів і сестер, які мріють знайти свою долю від Господа. Для учасників Малинфесту, які особливо вболівають за долю України, було запропоновано серію тренінгів, спрямованих на відродження нашої держави за Божими стандартами.

Загалом вся програма Малинфесту була спрямована на формування християнського цілісного світогляду у всіх сферах життя людини та суспільства.

chve.org.ua.

ЗАХИСТИМО СІМЕЙНІ ЦІННОСТІ!

З огляду на інформацію, оприлюднену на офіційному сайті Конституційної Комісії про те, що пропонується видалити зі статті 51 Конституції визначення шлюбу як союзу чоловіка та жінки та введення в Конституцію нового терміну — «сексуальна орієнтація» (який загалом відсутній в українському законодавстві), учасники молодіжного з'їзду ЦХВЕУ підписали звернення до влади. Зокрема документ спрямовано до Президента України, Конституційної Комісії, голів депутатських фракцій, профільних комітетів та народних депутатів.

ЗВЕРНЕННЯ

Ми, учасники XVIII молодіжного з'їзду Церкви ХВЕ України, звертаємося до Вас заради майбутнього нинішнього та наступних поколінь. Сьогодні з великим занепокоєнням ми сприйняли повідомлення про те, що знову здійснюються спроби змінювати наше законодавство на гірше та нав'язати українському народу абсолютно невластиві нам аморальні цінності.

Ми, громадяни України, виховані на здорових засадах, установлених Творцем, і сприймаємо шлюб як сімейний союз між одним чоловіком і однією жінкою, який ґрунтується на взаємній та вільній згоді.

Ми вважаємо, що в 35-й статті Конституції має бути збережена чинна норма: «Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та світоглядних переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання чи за мовними ознаками».

Враховуючи глибоке християнське коріння українського народу та євангельські засади здорової сім'ї, прийняття змін до Конституції в частині визначення шлюбу та нових норм щодо недискримінації неприпустиме, це викличе сильні суспільні хвилювання та призведе до значних конфліктів.

З огляду на вищезазначене, вимагаємо від Вас як Гаранта Конституції захистити традиційні сімейні цінності українців та не допустити видалення з Конституції визначення шлюбу як союзу чоловіка та жінки і введення в Конституцію нової, неприродної норми щодо недискримінації.

З повагою,

Учасники XVIII молодіжного з'їзду ЦХВЕУ.
10 липня 2015 року.

УЧАСНИЦІ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ЖІНОЧОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЦХВЕУ ЗВЕРНУЛИСЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА З ПРОХАННЯМ ОГОЛОСИТИ ДЕНЬ ВСЕНАРОДНОГО ПОКАЯННЯ

В одному з мальовничих куточків Кончі-Заспи під Києвом з 23 по 26 червня 2015 року проходила Всеукраїнська жіноча конференція Церкви ХВЕ України

Девізом форуму обрали вірш із Першого послання апостола Петра: «Бо очі Господні до праведних, а вуха Його до їхніх прохань» (1 Петр. 3:12).

Відкриваючи конференцію, завідувачка відділу жіночого служіння ЦХВЕУ Віра Деркач зауважила: «Ще кілька років тому ніхто не думав, що ми будемо переживати такий складний час. Сьогодні ми бачимо на вулиці воїнів у формі, і нехай це буде ще одним приводом запитати себе: а яка моя духовна одіж?».

Праведність людська — як заплямований одяг, або як пов'язка на рану, що в теплом кліматі Ізраїлю завжди просочувалася плямами, скільки б її не обмотували. Так само і грішна людська натура без очищення кров'ю Христа завжди проявляє себе. Праведна християнка — та, яку не судить совість за її діла, бо вони у Господі зроблені. Праведна людина усвідомлює, що Бог на її боці, — переконана Віра Деркач.

ст. 2

СЛОВО ПРО ХРЕСТ

Анатолій Кліновський

«Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, — то глупота, а для нас, що спасаємось, — сила Божя!» (1 Кор. 1:18).

У світі сильними хочуть бути всі. На озброєння завжди витрачають мільярди. Перед богом сили схилиються у світі. (До речі, слова «сила» і «насилля» — однокореневі). Але євангельське розуміння сили суперечить світському, як і все євангельське суперечить світському. Згадаймо, як навчав Христос: хто хоче бути сильним, той має стати слугою

Про силу хреста мало говорять, мало проповідують, тому що це слово суперечить людським бажанням. На віруючих завжди впливає світ, хоч визнавати цього ніхто не хоче. Слово про силу хреста для світу — глупота. І дуже важливо, щоб християни обновили свій розум і почали міркувати так, як каже Євангеліє. Бо написано: «А ми маємо розум Христов». Ми добре знаємо букву Євангелія, однак недостатньо розуміємо його дух, і коли стається якась життєва ситуація, ми часто виходимо з неї, як звичайні світські люди.

Як бути сильним у євангельському розумінні? У Божому розу-

мінні сильний — це смиренний, це повністю безсилий. Павло каже: «Коли я немичний, отоді я сильний». І це іноді не розуміють навіть віруючі люди.

Звичайно, можна говорити про силу євангельського слова, про силу крові Христової, силу Святого Духа, про перехід від сили в силу, про різноманітну благодать Божу. Але нині поговоримо про силу хреста. Слово про хрест — це сила. Деякі люди обоюють хрест, поклоняються йому, цілують. Але Слово Боже закликає не до такого. Воно каже носити свій хрест, а не поклонятися йому.

Апостол Павло тривожився з приводу такого нерозуміння: «Багато хто, що про них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поведатися, як вороги хреста Христового» (Фил. 3:18). Хрест — це сила для тих, що спасаються! У чому ж полягає ця сила?

ст. 3

УЧАСНИЦІ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ЖІНОЧОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЦХВЕУ ЗВЕРНУЛИСЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА З ПРОХАННЯМ ОГОЛОСИТИ ДЕНЬ ВСЕНАРОДНОГО ПОКАЯННЯ

Жінка, яка служила Єлисею

Привітати делегаток конференції – а їх зібралось близько 300 – у день відкриття приїхав старший пресвітер об'єднання церков ХВЕ м. Києва Анатолій Козачок. У своїй проповіді він торкнувся особи жінки, яка приймала у своєму домі пророка Єлисея. Вона не жалілася на своє життя (хоча могла б нарікати на те, що чоловік вже старий і не може дати їй дітей). Натомість присвятила себе служінню, дбаючи про зручності для чоловіка Божого. І Бог послав їй сина. Та через деякий час дитина помирає. І цікава реакція жінки: вона несе тіло синочка в кімнату Єлисея – ховає від сторонніх очей і, не розголошуючи нікому (ні чоловікові, ні згодом служі пророка), їде до Єлисея. Вона не довірила свою біду нікому з людей, розуміючи, що вони не в змозі нічого вдіяти. «Краще довіряти свої болі Богу, аніж людям», – зазначив Анатолій Миколайович.

Історія про гірку воду

Перший заступник старшого єпископа ЦХВЕУ Микола Синюк, вітаючи жіноцтво, у свою чергу зупинився на прикладі Мойсеевої сестри Маріам та на мандрівці ізраїльського народу пустелею Шур. У місці, де вода була гіркою, Бог показав Мойсею дерево, гілка з якого очистила джерела.

«Гіркота іноді приходиться у наше життя, у наші церкви, у державу, у кожного вона своя. Але Бог знає, як вирішити проблему твоєї гіркости, на твоїй дорозі він вже виростив дерево, здатне зцілити твої води», – сказав Микола Петрович.

Разом шукати Божого лиця

Під час конференції делегатки разом молилися, ділилися досвідом, відвідували семінари за напрямками:

соціальним, молитовним, навчальним, інформаційним. А ще вони мали змогу відвідати семінари за статусами: для дружин служителів, для вдів, для незаміжніх тощо.

Гостя конференції – місіонерка з міста Канкун (Мексика), магістр богослов'я Валентина Невмержицька сказала: «Для мене велика честь – бути учасницею жіночої конференції. Це особлива подія, коли жінки, які поділяють спільну віру, збираються разом, щоб зміцнитися в Господі і разом шукати лиця Божого. У таких зібраннях Бог дає нам більше сили, бажання служити з більшою ревністю. Коли чуєш ці свідчення, розумієш: якщо Господь зробив таке у житті моєї сестри, тоді і я можу очікувати чогось подібного від Господа!».

Джерело нової сили

На третій день конференції територія пансіонату «Пролісок» спалахнула дивовижними орнаментами українських вишиванок – сестри робили фото на згадку про благословенний час. А на служінні проповідував старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко. Він говорив про те, за що ми маємо дякувати Небесному Отцеві, згадував про жертву Христа, спасіння, примирення, навчання, усновлення...

«Мета, яка поставлена перед нашими сестрами, – консолідувати зусилля на служіння людям. Такі конференції, я вважаю, корисні тим, що у спілкуванні сестри черпають нові сили, підбадьорюють одна одну, зміцнюються у вірі, – наголосив Михайло Паночко у коментарі для нашого сайту. – Бог створив людину для спілкування, і важливо, щоб сестри зі сходу й заходу, півночі й півдня країни могли спілкуватися як діти Божі, як дочки Царя царів.

Моє бажання – щоб наші сестри, маючи великий потенціал, могли почуватися впевнено в Бозі і, зміц-

нені у вірі, могли служити. Вони цінні для поширення Царства Божого в нашій державі».

Пробудження на Сході

Нинішнього року серед делегатів жіночої конференції вперше не було сестер з Криму і Луганської області. Зате була велика делегація з Донецької області. Сестри із прифронтових територій свідчать: на Сході країни зараз йде справжнє духовне пробудження.

«Ми раді розділити спілкування та помолитися за наш край разом із сестрами з усієї України, – каже відповідальна за жіноче служіння у Донецькій області Лідія Безкровна. – У нас сьогодні неспокійно, військові дії тривають буквально за 40 км від мого міста Красноармійська. Церква приймає людей, які тікають з території бойових дій: ми надаємо допомогу і разом з тим проповідуємо. Можна сказати, що сьогодні Схід України переживає початок духовного пробудження: люди приймають Євангеліє, із задоволенням беруть християнську літературу, для християн відкриті школи. Зараз директори шкіл телефонують до пасторів і запрошують до праці з дітьми. Ми дуже багато молимося, щоб прийшов мир на наші території і віримо, що все в руках Божих».

ЗВЕРНЕННЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА

Делегати конференції підписали звернення до

Президента України, Прем'єр-міністра України та Голови Верховної Ради України з пропозицією на державному рівні оголосити День всенародного покаяння і очищення з постами і молитвами.

«Об'єднані любов'ю до нашого Господа та України, ми стоїмо в щирій молитві за рідну землю і народ. Ми плачемо разом з сестрами-українками, які втратили своїх синів, чоловіків, близьких і просимо в Господа миру і процвітання для нашої держави, – йдеться, зокрема, у зверненні. – Святий Бог прагне допомогти кожній людині, кожній країні. У Нього є вихід навіть із найскладніших ситуацій. Але гріх перешкоджає почути і прийняти Його відповідь. І, не знаючи Його волі, не маючи смирення і забуваючи про необхідність каїтися у своїх гріхах, люди приречені блукати манівцями, коли Бог, натомість, знає коротку і пряму дорогу.

Тому звертаємося до Вас із проханням – оголосити проведення Дня всенародного покаяння та очищення з постами та молитвами.

Віримо, що такий крок закладе міцний фундамент для духовного, морального та соціального зцілення України. Це обіцяє нам Слово Боже: «І впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і помолиться, і будуть шукати Ім'я Моє, і повернуть зо злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх, та й вилікую їхній край!» (2 Хронік 7:14)».

chve.org.ua.

Валентина Невмержицька де Сервантес: «ЖІНКА, ЗА ЗАДУМОМ БОГА, ПОВИННА ТРИМАТИ В СІМ'І БАЛАНС»

Від України до Мексики – відстань неблизька. Проте в житті Валентини Невмержицької де Сервантес ця відстань вимірюється любов'ю, а тому це зовсім поряд. В Україні живуть її мама, сестра і брат, а в Мексиці – коханий чоловік. Запрошення на Всеукраїнську жіночу конференцію Церкви ХВЕ України, яка проходила 23-25 червня у Кончі-Заспі під Києвом, вона прийняла з радістю.

На конференції приїхала разом з мамою і відразу стала об'єктом загальної цікавості. Валентина – магістр богослов'я, редактор християнського телеканалу. Разом з чоловіком вони заснували євангельську церкву в місті Канкуні.

Обставини її життя, досвід служіння викликали багато запитань в учасниць конференції. Тому Валентина люб'язно погодилася дати нам інтерв'ю і розповісти про те, як Господь вживає її для служіння в далекій Мексиці.

– Валентино, як ви потрапили до Мексики? Адже родом ви з Житомирщини.

– Після закінчення навчання мене запросили працювати викладачем до Львівської богословської академії. Там я і зустрілася зі своїм майбутнім чоловіком Луїсом. У 2004 році відбулося весілля. Ми збиралися жити та працювати в Україні. Проте Господь сказав їмати до Мексики, і ми поїхали служити у Канкун.

– Молодим сестрам було б цікаво дізнатися, як ви відчували, що Луїс – це ваша доля.

– Я вийшла заміж у 30 років. До того довго чекала і багато молилася. А коли ми зустрілися, у моєму серці відкрилося джерело радості. Воно і нині таке саме, як тоді.

– Ви – дружина служителя і сама служитель Божий. Як вам вдається поєднувати обов'язки служителя і помічниці?

– Я сприймаю це не як обов'язки, а як

покликання. Насправді мовою оригіналу у Бутті написано так: «Створив Бог чоловікові помічника напроти нього». Саме так – не поряд з ним, а напроти нього. Жінка, за задумом Бога, повинна тримати в сім'ї баланс. Вона не є тінню свого чоловіка, вона доповнює його. Отож служіння у нас одне на двох, і несемо ми його разом.

– Ви – українка, яка з Божої волі потрапила за океан. Як зміни у житті вплинули на ваш характер і хід служіння? Адже це розлука з рідними, чужа земля, чужа культура.

– Ніщо не може змінити характер людини, крім освячення. А освячення людини відбувається у випробовуваннях. Посвята Богу – ось що змінює людину і її життя. А відстань, чужа земля не мають значення, коли ти бачиш потреби людей, їхні страждання. Бог наповнює твоє серце співчуттям, і ти живеш їхніми болями та переживаннями, стаєш, як

Валентина з мамою Ольгою Кузьмівною

вони, щоб донести їм любов Христову.

Нам з чоловіком довелося багато проїти, перш ніж Господь довірив нам велику справу. У нашому житті виконалося місце Писання: «Вірного у малому поставлю над великим». Вісім років ми служили людям у найбільшій районі Канкуна. Іноді не було коштів навіть на те, щоб купити води. У Канкуні вона непитьна. Проте ми ніколи не нарікали і щодня вчилися довіряти Богу. І Він ніколи нас не залишав.

– Валентино, події у світі все частіше заповняють нас у тому, що ми живемо останні часи. У Книзі Об'явлення говориться про одну з ознак останнього часу – число звірини. Що думаєте з цього приводу?

– Я про це взагалі не думаю. Я більше думаю про те, як активно на землі поширюється іслам. Це діявольська релігія, що заповнює країни світу. Бог ісламу вимагає людських жертв. Завдання християн – активізуватися у молитвах, у служінні людям та проповіді Євангелія. Ми повинні звістити

людям про викуплення та милість Божу. А щодо числа звірини, то я вірю, що Господь Своїм дітям у потрібний час відкриє цю таємницю.

– Девіз цьогорічної Всеукраїнської конференції – «Бо очі Господні на праведних, а вуха його до їхніх прохань». У цьому контексті що б Ви побажали учасницям конференції?

– Бажаю всім сестрам, а не тільки учасницям конференції, пізнати Божу волю у своєму житті та виконати її. Бо саме у цьому – праведність. А для цього необхідно мати спілкування з Духом Святим. Святе Письмо говорить, що без єднання з Духом Святим ми навіть не знаємо, як молитися. Щоб знати, як молитися потрібно перебувати у Божому Слові. Воно надихає на молитву, а молитва відкриває нам Слово Боже. Отже, життя християнки складається з наступних етапів: вчуся, міняюся, зростаю, приношу плід. А плід цей – наше життя, приємне Богові.

Розмовляла Лариса Шингера.

БЕЗЦІННІ ДНІ БОЖОЇ ПРИСУТНОСТІ

Уже втретє я мала радість бути присутньою на Всеукраїнській жіночій конференції. І втретє отримала набагато більше, ніж очікувала...

Це були безцінні дні, проведені в Божій присутності та в спілкуванні з сестрами з усієї України. Я вглядалася в їх світлі відкриті обличчя і думала про те, що все в нашій країні буде добре, адже в проломі стоять вірні доньки Небесного Батька. Господь розмовляв з кожною із нас, відповідаючи на наші молитви та на хвилюючі питання.

Відповіді на мої запитання я отримувала так швидко, що перестала навіть дивуватися цьому. Ніби саме для мене була зібрана конференція. Дивний наш Господь!

Дуже яскравим та пам'ятним для мене стало слово єпископа Миколи Синюка. Через нього Господь промовив до мене: «Не бійся. Я ніколи тебе не покину, тільки будь слухняною та довіряй Мені...»

Валентина Невмержицька де Сервантес просто вразила мене своїм свідченням, яке я почула на зібранні інформаційного відділу. А на спілкуванні розлучених сестер Небесний Батько пригорнув мене до Себе так ніжно, показуючи, що мої проблеми не такі вже великі порівняно з тим, через що доводиться проходити іншим...

Щиро дякую комітету, який організував і провів для нас конференцію, дякую всім, хто служив словом, хто молився за її проведення. А найголовніше – дякую нашому Господу, який ще до закладін світу знав, що я приїду в Кончу-Заспу за відповідями на свої запитання.

Лідія Кібукевич.

«Церква віри, надії та любові». м. Коростень Житомирської області.

Анатолій Кліновський

СЛОВО ПРО ХРЕСТ

Хрест – це перехрестя: людське перекреслене Божим

Людині властиво думати тільки про горизонтальне – що їсти і пити, як здобути багатство, славу... Причому дуже часто ці здобутки описують як Боже благословення.

А Христос навчав інакше. Він казав: «Бо ж усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого і правди Його, – а все це вам додасться» (Мт. 6:32-33).

Ісуса Христа часто зображають на картинках з великим хрестом на плечах. Але насправді Він ніс лише перекладину – стовпи вже стояли на місці страти.

Ми йдемо по життю лише з горизонтально, з перекладинами, ми несемо лише тягарі свого власного життя. Тільки на Голгофі появилася вертикаль.

Бог хоче повернути нам втрачений рай. Тому Ісус і приніс горизонталь до вертикалі. Душа людини дорожча за весь світ. А ми навіть не розуміємо, який скарб носимо. Скарбів всього світу не вистачить за одну душу.

І от на Голгофі вертикаль перекреслила горизонталь. Що це означає? А означає те, що людині потрібно відкинути себе, все, що становить її «я», усі свої розуміння, бажання, волю, цінності – і прийняти Божі розуміння, бажання, волю, цінності. Інакше пізнати Ісуса просто неможливо.

Це болючий процес – «Я все вважаю за сміття...» Це Голгофа, це розп'яття. Гріх став нашою природою, і розп'ятися з Христом – це як здерти з себе живого шкіру.

Згадаймо: перш ніж приносили жертву цілопалення, з жертви здирали шкіру. Але її не боліло, бо вона була вже мертва. А з нас деколи шкіру здирають живцем, бо ми не мерли.

Взяти свій хрест – це значить згодитися з тим, що у твоєму житті панує вертикаль. Що вона перекреслить твою горизонталь і стане опорою життя – і вже горизонталь висить на вертикалі. Коли стається розп'яття, горизонталь ще є, але вона вже на нас не тисне, вона нас просто тримає. Усім керує вертикаль. Усі рішення ми тепер приймаємо відповідно до принципів Царства. Рішення християнина неможливо зрозуміти у відриві від есхатології. «Чому ти так терпиш? Він так тебе ображає». – «Бо я в небо хочу».

Уся поведінка християнина мотивована дорогою до неба. Усе наше життя висить на вертикалі. Головний мотив всіх рішень християнина – Боже Царство. «Думайте про те, що вгорі», – закликає апостол Павло. Ось чому невірні люди не здатні зрозуміти віруючих. Побачити Боже Царство – це означає зрозуміти євангельські принципи і з ними згодитися. Не народжена згори людина ніколи не згодиться з тим, що євангельські принципи правильні. Вона не здатна підставити щоку у відповідь на удар. Зробити добро недругові. Благословити ворога.

А увійти в Боже Царство – це значить не просто зрозуміти, а й жити за євангельськими принципами. Кажуть, Сперджен до 26 років заснував більше 60 біблійних шкіл. Якось за обідом один із студентів заявив, що вже повністю вмер для гріха і живе лише для Господа. Сперджен взяв склянку з водою і хлопнув їй у лице. Той обурився, мовляв, що ви собі дозволяєте. На що Сперджен сказав: «Виявляється, це не мерла твоя природа, вона просто зомліла, а склянка води привела її до тями».

Хрест – це засіб розп'яття

«Я розп'ятий з Христом...», – писав апостол Павло (Гал. 2:19). Думаю, я не сильно помилюся, коли скажу, що всі ми ведемо боротьбу з гріхом, і не завжди ми перемагаємо. У кожного щось своє. Ми боремося – і ніяк не можемо подолати цю проблему. Докладаємо всіх зусиль, щоб вмерти для гріха...

Але ви ніколи не вмерете для гріха, скільки б зусиль не прикладали. Бо ніхто не може сам себе розп'ясти. Завжди когось розпинає хтось. Наше співрозп'яття з Христом відбувається вірою. Треба просто повірити, що коли розпинали Христа, там розпинали і нас. Коли Христос воскресав, воскресали і ми. Коли Він вознісся і засів по правиці Отця – з Ним там сіли і ми. «... і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі» (Еф. 2:6).

Це, як і усе в християнстві, треба приймати вірою. Наскільки ми повіримо, настільки це і здійсниться. І це єдиний спосіб перемогти свою гріховну природу. Ми маємо право казати: «Ісусе, я розп'ятий з Тобою. Там, де Тебе розпинали, розпинали і мене». Це єдине дає нам право вважати себе

за мертвих для гріха. тільки завдяки вірі прийде перемога над гріховною природою.

Світ не розуміє цього. Христос багато чудес звершив здоровими руками, але тільки пробитими руками Він міг зв'язати сильного. Ти не зможеш перемогти, коли не дозволиш себе розп'ясти. Тільки розп'ятий – сильний. Цього навчився апостол Павло – коли Бог у відповідь на прохання забрати колючку відкрив йому таємницю: «Сила твоя здійснюється в немочі». У твоїй немочі в тобі діє сила Бога. Слово про хрест – це сила Бога. Поступи, стань меншим, визнавай себе винним – у цьому перемога.

Вернуся на кілька десятиріч років назад. Я був щасливий, коли мені вдавалося потрапити на зібрання. А яким було тоді зібрання? П'ять старчиків і десять бабок. Та для мене то була частинка раю на землі. І як так могло статися, що оті старички і бабусі перемогли до зубів озброєну комуністичну систему, на яку працювало все – школи, агентура КДБ, психікарні... Вони перемогли цю систему силою хреста. Нас гнали – ми терпіли. Нас били – ми поплакали і простили. Скільки братів не повернулися з тюрм, скільки дітей виростили сиротами. У нас не було якоїсь великої сили Святого Духа, ми не робили чудес, не воскрешали мертвих, не були глибокими знавцями євангельського слова. Але в нас була сила хреста. Ми терпіли – і ми перемогли.

Вогонь сходить з неба на жертву. Тільки смиренний може мати Божу силу. Голуб сідає не на барана, не на козла чи козу – на ягня. Ми ягнята – коли ми ніхто. Хочеш перемогти у Господі – віддай перемогу комусь. Хай його буде зверху. А горда людина – це ходячий манекен.

Ісус вознісся на небо як Цар царів і Пан над панами. Але, як читаємо в Книзі Об'явлення, і далі Він – Агнець Божий.

Хрест – це наруга

Апостол Павло каже, що теперішні короточасні страждання нічого не варті супроти слави, яку має з'явитися в нас (див. Рим. 8:18) І ще каже: «Бо вчинено вам за Христа добродійство – не тільки вірувати в Нього, але і страждати за Нього» (Фил. 1:29).

Але як нині страждати з Христом? Легко було страждати за комуністичної влади. Але нині за віру в Христа в тюрму не кидають.

Насправді кожен, хто хоче жити по-Божому, буде страждати. Побожна людина буде страждати завжди. Тому що побожна людина має любити. А любов – це страждання. Більше того, любов – це смерть. Чому Христос помер? Бо Він любив. Любити – це означає віддати все. І Він віддав все до останньої краплі крові.

Найжахливіша єресь деяких псевдохристиянських конфесій – це твердження, що Христос – не Бог. Якщо Він – не Бог, то Бог не є любов. Бо виходить, що для того, аби викупити людей, Бог знайшов якогось ангеліка, щоб той постраждав за людей, а славу приписав Собі.

Ісус Христос – Бог, Він – дійсно любов. І якщо ти захочеш жити по любові, ти завжди будеш страждати. Тебе образили – а ти мовчав. Хіба це легко? Ми не з граніту і не з політилену зроблені. Так хочеться відповісти, але взяв язика між зуби і стиснув до крові. Так хочеться відплатити злом за зло, а робиш добро. Любити нелегко, легше іноді переносити побої і страждання, ніж у повсякденному житті любити.

Тому страждайте – усі ваші страждання обернуться на славу. Спасіння ми отримуємо даром, через віру, нагороду – за працю, а слава буде прямо пропорційна нашим стражданням.

А якщо страждаєш не за Христа? Але навіть якщо так, це все одно, що за Христа, бо ви страждаєте в ім'я Христа, бо ради Христа ви не відплатили. Коли ви опиняєтеся у вогненній печі, не бійтеся, там згорить лише одна річ – шнурки, якими ви зв'язані.

Ми часто співаємо пісні про оселю високо в небі. Але думаю, що оселі – не для нас. Може, для старозаповітних святих або для тих, хто в Церкву не ввійде. Бо ж там будуть і подружки Невісти, і гості на весіллі. І оселі там приготовані для них.

А що ж для нас? Христос сказав, що переможець сяде на Його престолі, як і Він переміг і сів на престолі Отця. Значить, Його місце на престолі звільнилося. Невже воно залишилось порожнім? Ні! Він сказав, що йде, щоб нам місце приготувати.

Не біймося страждань і приниження – ми сядемо на престолі, отримаємо певний статус, певне становище, певну славу – усе, що пов'язане з цим престолом. «Переможець успадкує все!». І досягти цього нам допоможе хрест.

ТРИ ДНІ ДЛЯ СЛАВИ БОЖОЇ

23-25 липня 2015 р. у Луцьку в стінах церкви Христа Спасителя пройшла ювілейна – 25-та конференція місії «Голос надії».

Відкрив конференцію молитвою директор місії Микола Синюк. Заступник директора Євген Мельничук поклав в основу своєї проповіді притчу Ісуса Христа про робітників у винограднику і поділився трьома думками: Бог завжди кличе людей працювати у Своему винограднику; Бог обіцяє нагороду для всіх Своїх працівників; Бог дає нагороди не так, як дають люди, у Нього Своя логіка.

Нагадуючи коротку історію місії, єпископ Микола Синюк сказав: «Коли мене запитують, хто був ініціатором місії «Голос надії», я іноді жартома відповідаю: «Михайло Горбачов», адже саме після його приходу до влади виникли сприятливі для проповіді Євангелія умови». Микола Петрович подякував усім працівникам місії, а також тим, хто молитовно і фінансово підтримує місіонерів, зокрема Волинському об'єднанню ЦХВЕУ та місії «Суламита».

У своєму вітальному слові старший пресвітер об'єднання церков ХВЕ Рівненщини Віктор Боришкевич прочитав з Євангелія від Марка слова Ісуса, звернені до учнів: «Ідіть по цілому світу і проповідуйте Євангелію». І наголосив, що вони одразу пішли.

«Навіть не знаю, що б я робив, якби мене завезли в село, де немає жодного віруючого. З чого починати? – запитував служитель. – Як це відповідально – зробити перший крок. Ви цей крок зробили!».

Вітав місіонерів президент місії «Суламита» Віктор Дежнюк. Він розповів, як непросто сьогодні шукати спонсорів для місіонерів: «Може, ви думаете, що в Америці за мною ходять натовпи людей і просять дозволу підтримувати місіонерів. Це далеко не так. Потрібно поспілкуватися з 20 людьми, аби знайти хоч одного спонсора. Наприклад, переконуєш брата, а він каже, що порадишся з дружиною, то все вже ясно – нічого не буде».

Віктор Адамович також розповів, що більшість спонсорів у США тяжко працюють, і закликав місіонерів до регулярної комунікації зі своїми спонсорами.

Наступний спікер – Ростислав Боришкевич, який очолює місію «Добрий Самарянин», зауважив, що так само важко сьогодні знайти молодих людей, які б посвятили себе на служіння.

Рік тому, вітаючи «Голос надії» з 24-річчям, Ростислав Боришкевич подарував велику Біблію, на що Микола Синюк жартома закинув: «Якщо така Біблія на 24 роки місії, то яка ж тоді буде на 25-річчя?». Нагадавши цей факт, директор «Доброго Самарянина» вручив Миколі Петровичу Острозьку Біблію зі словами: «Більшої я не бачив!».

Вітали місіонерів директор «Братерства без кордонів – Україна» Микола Богданець, єпископ Степан Веремчук, старший пресвітер об'єднання церков ХВЕ Волині Михайло Близнюк, один із перших місіонерів Федір Гнатюк, який колись працював у Карелії, а тепер проживає в Сакраменто, а також гість із Польщі – пастор церкви м. Піли Олександр Матвійчук.

Слово для проповіді було надане Віктору Павловському, старшому єпископу церков ХВЕ Молдови, віце-президенту Європейської Спільноти П'ятидесятників (PEF). Навішши багато прикладів того, як сучасні християни переживають труднощі та гоніння, Віктор Павловський закликав наслідувати таких відданих Богові людей.

А далі було надане слово для привітань та свідчень самим місіонерам. Першим виступив відповідальний за місіонерську працю в республіці Комі Федір Величко, який серед іншого підкреслив важливість не лише духовної, а й світської освіти. Служитель розповів про поїздки до оленярів, коли на зворотному шляху один із двох снігоходів загложив через сильний мороз. Ситуація була небезпечною, адже допомоги в тундрі нема звідки чекати. При молитві служитель почув в розумі слово, яке наштовхнуло його на думку дістати акумулятор і спробувати підзарядити його від другого снігохода. Спроба увінчалася успіхом. «Важливо не тільки почути, а й зрозуміти почуте, – підсумував місіонер. – У тій ситуації Бог врятував нас через світські знання!».

Свідчив і відомий вуличний євангеліст Олександр Курченко. Перебуваючи в місії

позбавлення волі за свої переступи, він купив Біблію за денний пайок хліба, і книга повністю змінила його життя та спосіб мислення. «Але ж хтось приніс у тюрму цю Біблію!» – підкреслив проповідник. Тепер він вважає своїм обов'язком розповідати про спасіння іншим людям.

Відповідальний за місіонерську працю в Татарії Сергій Ярута прочитав уривок з 15-го псалма: «Частки припали для мене в хороших місцях, і приємна для мене спадщина моя». Зі словами на очах служитель розповідав про дороги, якими йому довелося пройти, і про людей, з якими він поділився Євангелієм.

Після його виступу свідчила сестра Діна з Татарії, яка народилася в сім'ї глухонімих. Крізь слюзи вона дякувала місіонерам, які прийшли до них з України і через яких знайшли спасіння вона, її родина і багато друзів.

До заключної проповіді запросили старшого єпископа ЦХВЕУ Михайла Паночка. Грунтовна своя проповідь служитель на двох мисцях Божого Слова: «І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і ввесь нахил думки серця її тільки зло повсякденно. І пожалкував був Господь, що людину створив на землі. І засмутився Він у серці Своїм» (1М. 6:5-6) та: «Говорю вам, що так само на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох праведників, що не потребують покаєння!» (Лк. 15:7).

Порівнявши ці два тексти, єпископ зауважив: «Бог сумує, коли люди роблять зло! Але радіє, коли кається один грішник! Скільки радості принесли Богові працівники «Голосу надії».

Після заключної молитви відбувся перегляд історичного документального фільму про служіння місії «Голос надії».

Наступного дня першу проповідь до молитви виголосив відповідальний за євангелізаційну працю в Житомирській області Сергій Тарасюк. Він розповів про аварію, в яку вони потрапили, ідучи з дитячого будинку. Прямо посеред дороги виїхала вантажівка, водієві довелося різко повернути, і авто перекинулося. Шестеро пасажирів отримали травми. Але саме в той момент там проїжджали солдати, які поверталися із зони АТО. Вони зупинилися і надали першу допомогу постраждалим.

Служитель провів аналогію з місіонерським служінням: «Так і місіонери повинні бути завжди поряд із духовно пораненими людьми, щоб підтримати, сказати їм вчасне слово від Господа!».

Далі старший єпископ церков Молдови Віктор Павловський навчав на тему: «Аспекти і методи благовісту». Декому здається, що потрібно тільки знайти певний секрет, застосувавши який, можна легко досягнути невірних людей. Але євангелізація насправді не має універсальної формули. Важлива умова успіху – не бути лінівим, бо лінива людина завжди шукає простіших шляхів.

Після семінару місіонери мали можливість задавати запитання та ділитися власними думками. Зі словами привітання зверталися до присутніх одні з перших місіонерів Іван Чоботарьов та Петро Кібукевич.

Анатолій Безкровний, старший пресвітер об'єднання церков Донеччини, представив новий місіонерський проект з організації церков у містах і селах зони конфлікту. До співпраці запрошуються брати і сестри, які хотіли б після спеціального навчання поїхати у фронтону зону для благовісту.

«Наші серця в пошуку, – молився в кінці своєї проповіді Олександр Мокієнко,

місіонер з Дніпропетровщини. – Ми хочемо бачити Твої чудеса, ми хочемо, щоб наші слова були сповнені Твоєю силою, ми хочемо пізнавати Тебе ще більше!».

Старший єпископ церков Сибіру Анатолій Боярчук розповів про довгий шлях свого становлення як місіонера. На прикладі власних спроб і помилок він пояснив, як можна неправильно розуміти Божу волю і в якій ситуації можна потрапити, не прислухаючись до Його голосу. Натомість тільки щирість перед Господом допомагає духовно зростати і змінюватися. «Найсильніша зброя, якою ти можеш перемагати людей, – це любов! Не дозволяй своєму серцю стати черствим».

Олександр Цибушкін, місіонер із Хабаровської області Росії, розповів про непросту працю місіонерів в умовах низьких температур, ізоляції інфраструктури та небезпеки від ведмедів.

Після його свідчення Микола Синюк запропонував помолитися за всіх місіонерів, які служать в Росії. У молитві лунали також слова благання, аби Бог втрутився в напружену політичну ситуацію і дав мир в Україні та в Росії.

Місіонер з Болгарії Іван Серт свідчив про деякі нові служіння і напрямки. Зокрема, місіонери почали працювати з глухими і сліпими. Крім того, відкрилися двері для проповіді Євангелія в Туреччині і Сирії.

Директор місії Микола Синюк надав коротку інформацію про ситуацію в найсильніших регіонах праці (Росії, Криму), окреслив плани щодо праці в Сербії, Іспанії та Польщі, а також поінформував місіонерів про деякі зміни в керівному апараті місії.

Ростислав Мурах виголосив заключну проповідь на основі Послання до євреїв (13:8): «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!».

Третій день конференції (з'їзне молодіжне служіння) почав закликом до молитви Петро Федорусь, один з перших місіонерів у Воркуті.

Після нього згадував про свої перші місіонерські поїздки Іван Білик, один із перших місіонерів у Нижньогородській області.

Заступник директора місії Віталій Оніщук проповідував на основі тексту: «Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато хто мудрі за тілом, небагато хто сильні, небагато хто шляхетні» (1 Кор. 1:26). Одна з думок його проповіді – краще бути незначним у Бога, ніж великим і впливовим з точки зору світу.

Після проповіді Віталій Феодосійович запросив на сцену випускників Місіонерської школи «Голосу надії», що проходила на базі Коростенського біблійного інституту. Свідчення про успішне закінчення навчання вручив майбутнім місіонерам директор з питань освіти Сергій Тарасюк. Декотрі з випускників мали нагоду розповісти про своє покликання до служіння.

Відповідальний за місіонерську працю в Нижньогородській області Ігор Москвич у своїй промові зауважив: «Там, де є покликання, там життя кипить». Служили свідченнями і співом також місіонери з республіки Марій-Ел.

Павло Федорук, директор з питань стратегії та розвитку, говорив про віру, яка повинна бути настільки глибокою, щоб могла спрямувати все життя і майбутнє людини.

Завершальну проповідь виголосив директор місії Микола Синюк. А потім закликав до ширшої молитви із закликом, щоб кожна людина почула і зрозуміла бажання Свого Царя!

**Текст – Дмитро Довбуш.
Фото – Віктор Мокійчук.**

Михайло Паночко

Старший єпископ
Церкви ХВЕ України

Ми раді, що в нашій країні є можливість для віруючих збиратися такою кількістю. І не просто для того, щоб знайомитися і відпочивати на лоні природи, а для того, щоб щось почерпнути для себе. Бог дає нам час для особливих цілей. І девіз, який обрали для цьогогорічного молодіжного фестивалю, це підкреслює.

«Нарешті... зміцняйтеся Господом і могутністю сили Його» (Еф. 6:10). Кожного разу, коли ми читаємо текст з Біблії, ми маємо право запитати, чому це написано. Якщо апостол писав, спонукуваний Духом Божим, то щось важливе він хотів передати не тільки церкві в Ефесі, але й нам сьогодні.

Чому він каже «нарешті»? Ми займаємося різними справами, маємо різні цілі, плани, мотиви... Різні бажання і мрії. Павло — досвідчений воїн, який пережив багато ударів і на собі відчув, як непросто йти за Ісусом. Це не в Малині сидіти... І, власне, тим посланням, тим текстом він попереджує нас, що справа віри — серйозна штука. Якщо ми цього не збагнемо і не будемо про це думати, нема гарантії, що ми дійдемо.

Так було навіть за часів Павла. Його друзі йшли поряд, напевне, співали і тішилися, «алілуя» вигукували, а потім зі смутком Павло пише: «Всі мене покинули...»

І він тим самим підкреслює, що після того, як ти став християнином, тебе чекає боротьба, духовна битва. Власне, після цього тексту Павло закликає взяти до рук зброю Божу. Він попередив про загрозу. Якщо нині на Сході видимий ворог, видимий фронт, покажіть, де проходить лінія духовного фронту.

Вона може проходити в нашому серці, у нашому розумі, в наших емоціях і почуттях... І цей досвідчений муж каже не тільки ефесянам, а й нам: зміцняйтеся нарешті. І вказує на джерело сили.

Люди на землі мають різні джерела зміцнення. Хтось зміцняється матеріально — і це хоче. Багато з вас, напевно, мріють бути багатими людьми, міцно стояти фінансово. Ми хочемо також зміцнитися

інтелектуально, багато знати...

Хтось ходить у фітнесзал і викладає в Фейсбуку свої мускули. Це не гріх, я не проти, але, дорогі мої, ці джерела зміцнення — чи фінансові, чи інтелектуальні чи фізичні — на короткий час. Нині ти сильний, а завтра — ні. Нині всі тобі в очі заглядають, готові всі гріхи простити, а завтра і не згадають...

Ось джерело невичерпне — «зміцняйтеся Господом»... А вже потім — Його силою. Багато з нас хочуть бути сильними. І то добре. Павло пише до Тимофія: «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму».

Але Дух Святий — не тільки сила, але й любов. Дай нам силу, коли ми не навчилися любити, — і наламаємо дров. А якщо ми маємо любов, готові все покривати — чисте і нечисте, то Біблія каже ще мати здоровий розум. Це має бути в комплекті: сила, любов і здоровий розум.

Нині багато джерел, з яких можна черпати свою силу. Але є джерело, яке ніколи не підведе. До нього нелегко підійти, треба налаштувати своє серце, щоб підійти до Господа і від Нього почерпнути. Коли Ісус проповідував на землі, Він кликав: «Прийдіть до Мене... і навчіться від Мене...» У новітніх церквах майже не проповідують на цю тему. Але ми несемо велику відповідальність за те, чи правильно ми проповідуємо Господа.

Колись троє друзів так навчали Йова, що він аж знемігся. Такі розумні повчання там були, що Йов почав виправдовуватися. Але Суддею тих справ був Господь — Він слухав ту бесіду. Від друзів вимагалося одного: щоб вони Йову поспівчували. А вони посиділи кілька днів мовчки, а потім як відкрили уста, то вже так Йова зміцнили, що він зовсім занепав. І кожен малював образ Бога по-своєму. І що мав робити бідний Йов?

Його фішка була в тім, що він особисто знав Господа. Його жінка того не знала, а він знав. Знав і любив особисто, знав, що Богу подобається, і це робив. І в час великого болю, страждань і переживань — сім'ї нема, дітей нема, все пропало, друзі насіли, біль пронизує — ким зміцнишся? Ким ти зміцнишся в час серйозних випробувань? То вам не Малин.

Дорогі, зробімо акцент на тому, що написано: зміцняймося особистим пізнанням. Якщо в нас не буде особистих контактів з Богом, ми можемо бути співаками, проповідниками, вчителями, пророками, чудотворцями, але прийде день — і всі

жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невілнниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого». Це заповіді щодо недоторканності один одного. Так ось, будь-яке порушення цих заповідей можливе тільки на підставі заздрощів. Тому сучасні вчені мають рацію, оскільки поставили заздрість на чолі «чорного» списку почуттів у своїй науці.

Біблія ж реально показує, наскільки ця хвороба (а точніше — гріх) небезпечна.

Заздрість — величина непостійна. Але це не те, що ми думаємо: можна заздрити трохи, а можна сильно. Небезпека полягає в іншому — варто тільки цьому гріхові проявитися, як із першої ж секунди він починає збільшуватися у своїй прогресії. І діється це без участі нашої волі. Це як вірус, що вражає увесь організм.

Припустимо, людина занедужала на заздрість. Навіть якщо вона ще не вчинила вбивства, не вкрала, не відняла, то вона вже є грішником, бо порушила наказ Господа, Його Закон. І таким чином не послухалася Самого Господа, а це величезний гріх, пов'язаний із невиконанням волі Божої. Це гріх проти Самого Бога.

«Лагідне серце — життя то для тіла, а заздрість — гнилизна для костей» — вчить цар Соломон (Пр. 14:30).

станемо перед Ним. І озветься Господь, як озвався на фініші страждань Йова, і друзі замовкли. І розсудить нас так само.

Боже, допоможи, щоб ми не були серед тих, які проповідували, навчали, співали, мовами говорили, а Він їм скаже: «Я ніколи не знав вас...»

Усіх нас чекає серйозний екзаме́н. І до нього має бути серйозна підготовка. Якщо ти, дорогий друже, не будеш мати особистих стосунків з Господом як із джерелом своєї сили, ти можеш бути в великому програвші. Можеш бути «віруючим в умі», мати гарно підвішений язик і всіх перебалакати — але Бога це не здивує. Його не вражають наші таланти. Та Він так хоче, щоб ми зрозуміли, що Йому подобається.

А Він сказав, що Йому подобається серце смиренне і сокрушенне. Давид за багатством своїм готовий був давати тисячі жертво́в, так, що з того жертво́вника кров лилася б рікою. Але він каже: «Боже, Ти не цього хочеш...»

Я би дуже хотів, щоби в нашому служінні було служіння, щоб у нашому прославленні було прославлення, щоб ми зрозуміли центральну ідею. Якщо ми не будемо зміцнятися Ним, ми програємо. Нам підсунуть інші джерела, і ми можемо залюбки пити і думати, що ми — на правильній дорозі.

А один муж Божий серйозно сказав: «Випробуй мене, Господи, і пізнай, чи не

йду я дорогою злою, і на добру дорогу мене попровадь». Випробуй мене — проповідника, співака, служителя — чи не на небезпечній я дорозі.

Боротьба, про яку писав Павло, — архіважлива річ. Проти нас вийшов той, хто обманює мільйони і мільярди людей. Він

попав на старість Соломона на лопатки. Якби то Соломон до кінця потребував Господа... Але він спочив на лаврах. Це замолоду він благав мудрості в Господа. А що, тепер ти вже не потребуєш мудрості? Ти забув, що ти — порох земний? Якби Соломон до кінця зміцнявся Господом, його б не взяли ті чужі жінки. Його би не взяла людська слава, не взяло б ідолопоклонство. Але він махнув рукою і дозволив все те робити. Наслідки його відносин з Богом відбилися на його синах. Читайте ту печальну історію.

Святий Дух каже мені і вам: «Зміцняйтеся Господом». Він має океан сили для нас. І найперше Він хоче змінити нас всередині. Нині відчувається занепад сили. Ніби віруючих і багато, а сили нема. Може, не з тих джерел ми черпаємо? Може, не там наш фокус?

Я вірю, дорога молоде, що коли ми зосередимося на цьому заклику, сфокусуємося на Ісусі і потребуватимемо Його, сила Божя зійде на всіх нас. Ми маємо зрозуміти, що лукавого ніхто сам не переможе.

Ми можемо мати різну духовну освіту і знати Біблію напам'ять, і це нас не врятує від хитрощів лукавого. Це суворе попередження: зміцняйтеся Господом, бо тільки з Господом ми переможемо хитрощі лукавого. Як тільки ми залишимо Господа і захопимося чимсь іншим, прийде біда.

Згадую історію, описану Дональдом

Гее. Господь показав йому видіння. Він побачив Ісуса і захопився Ним, Його величиною і красою. Раптом, коли він так споглядав Ісуса, він почув дуже гарний спів. На куцику сиділа якась пташка і дуже гарно співала. Його дуже зацікавила та пташка. Він відвів свої очі від Ісуса, подивився на пташку і замилювався нею. А коли згадав про Ісуса, виявилось, що Його не стало.

І Дональд Гее пояснив: у житті є багато речей, якими ми можемо захопитися. Молоде, не ходіть з навушниками в вухах — ви оглухнете. Не думайте, що коли музика постійно звучатиме у вас в вухах, вона вас збудує.

Я не проти музики, але не ставайте залежними. У вухах бубнить, а серце не реагує на бажання Господа мати з вами спільність. Вам так подобаються сучасні співаки, особливо англомо́вні. Нема питань, але дозвольте сказати: це ті пташки, які сидять на куцях. Хочете пташкою милуватися? Милуйтеся! Але сила від пташки не прийде. Хай пташка співає і Бога прославляє, але очі наші мають бути звернені до Господа!

Як тільки лукавому вдасться показати інший цікавий об'єкт — будь-який, виникає проблема. Замість того, щоб мінятися самим, люди бігають і шукають чуда. Не будьмо диваками, людьми, які не мають коріння. Біймося бути поверхневими християнами.

Хто думав на Донбасі, що буде така проблема. І донецькі почувалися такими крутими! А тут раз — і пропала крутизна. Ми любимо донецьких. Але хочемо зміцнитися не крутизною, не російською мовою («доштокалісь»), що нині вас Путін визволяє). У тому краї не поважали українську мову, мовляв, «какая разніца», — і тепер бачимо «разніцу». Це серйозний урок. Але суть у тому, чи ми той урок засвоїмо. Думаю, процес пішов. Важко, але пішов, і я дякую Богові за це.

Щоб зміцнитися Господом, треба правильно до Нього підходити. До Нього не можна підходити з понтом. З гучним голосом, наче хочеш Його злякати. Мовляв, мусиш благословити, бо то ми зібралися — Малинфест.

Я знаю і вірю, що секрет сили — у Господі. Він сказав: «Перебувайте в Мені, а Я в вас». І де б ми не були — в Україні, Америці чи Росії — якщо ми з Господом, у нас розум на місці, у нас правильне ставлення до ближнього, до фінансів, у нас правильно все, коли Господь — головний в нашому житті, а не пташка.

Ми маємо твердо для себе постановити: я не можу жити досвідом попередників. Я особисто буду підходити до того джерела і пити воду живу — воду Святого Духа.

І цього бажаю вам, дорога молоде! Тільки коли ми зрозуміємо, хто ми у Христі і що Він для нас зробив, буде правильне ставлення до могутності сили Його.

БІБЛІЯ ПРО ГРІХ ЗАЗДРОСТІ

Заздрість стоїть на чолі «чорного» списку людських почуттів. Вона призводить до великих психологічних збоєнь в душі і в думках людини. Така думка вчених-психологів щодо цієї підступної недуги.

Біблія тисячі років тому описала цей вид хвороби. Більше того — це почуття, «заздрість», вона відносить до найтяжчих гріхів людства. Вже в Другій книзі Мойсея — Книзі Вихід, за 1250 років до народження Христа Господь дав Мойсею 10 заповідей на горі Синай (Вихід 20:1-17).

Заповіді діляться на дві частини: перша — з першої по четверту заповіді — говорить про ставлення людини до Бога і владштування духовного життя. Друга з решти шести заповідей говорить про моральне впорядкування життя людей, їхні стосунки один з одним.

Зміст цих останніх шести заповідей: «Не вбивай, не чини перелобу, не кради, не свідкуй неправдиво на свого ближнього, не жадай дому ближнього свого, не

жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невілнниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого». Це заповіді щодо недоторканності один одного. Так ось, будь-яке порушення цих заповідей можливе тільки на підставі заздрощів. Тому сучасні вчені мають рацію, оскільки поставили заздрість на чолі «чорного» списку почуттів у своїй науці.

Біблія ж реально показує, наскільки ця хвороба (а точніше — гріх) небезпечна.

Заздрість — величина непостійна. Але це не те, що ми думаємо: можна заздрити трохи, а можна сильно. Небезпека полягає в іншому — варто тільки цьому гріхові проявитися, як із першої ж секунди він починає збільшуватися у своїй прогресії. І діється це без участі нашої волі. Це як вірус, що вражає увесь організм.

Припустимо, людина занедужала на заздрість. Навіть якщо вона ще не вчинила вбивства, не вкрала, не відняла, то вона вже є грішником, бо порушила наказ Господа, Його Закон. І таким чином не послухалася Самого Господа, а це величезний гріх, пов'язаний із невиконанням волі Божої. Це гріх проти Самого Бога.

«Лагідне серце — життя то для тіла, а заздрість — гнилизна для костей» — вчить цар Соломон (Пр. 14:30).

жити за духом, а не за пожадливістями тіла. «Вчинки тіла відомі: перелоб, блуд, нечистота, розпуста, ідо́лослужіння, чари, ворожнеча, сварки, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, завидки, п'янство, гулянки і подібне до цього...» (Гал. 5:19-21).

Але, думаючи про те, що вгорі, тягнись до цього, людина поводить за духом і отримує в нагороду духовні плоди: «Плід же духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість».

Чи володіємо ми плодом духа? Якщо між нами заздрість, суперечки, то чи не тілесні ми? Наскільки небезпечний для людини перелік «справ», включно із заздрістю? Апостол Павло чітко заявляє, що «хто чинить таке — не впадуть вони Царства Божого».

Власне, тепер стає зрозуміло, чому Біблія говорить, що немає малих чи великих гріхів. Здавалося б, на перший погляд, це «простий» гріх — заздрість, та які тяжкі прогріхи він тягне за собою. Один тяжчий за інший.

У Божому Слові, Біблії, Господь розповів про гріх (і про заздрість також) та про те, яку відповідальність несе людина за вчинений гріх. Він також розповів про суд, що гряде. Господь дав нам інструкцію поведінки. Тільки ті, що житимуть за нею, зможуть перейти від смерті до життя.

Найважливішим пунктом цієї святої інструкції є заповідь Ісуса Христа: «Гос-

подь Бог — Бог єдиний: любі Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і усією душею своєю, і всім своїм розумом і з цілої сили своєї!» (Мр. 12:29-30). Щоб так Його полюбити, потрібно повністю віддатися Йому, довіритися і покласти на Нього.

Як досягнути цієї любові? Найперше — відкрити своє серце для Христа. Для цього треба схилити коліна і заявити, що ви приймаєте Ісуса Христа як Сина Божого і як свого особистого Спасителя. Скажіть, що вірите у Його смерть на Голгофському хресті і Його воскресіння. Визнайте свою гріховність і покайтесь у цьому. Попросіть Ісуса Христа простити вас і очистити від усякого гріха. Це — початок дороги до спасіння.

Надалі намагайтеся пізнавати Господа щодня, звертайтеся до Нього у молитвах, читайте Біблію — таким чином Він розмовлятиме з вами.

Намагайтеся виконувати вказівки Господа, дані через пророка Михея: «О, людино, сказано тобі, що — добро і чого вимагає від тебе Господь: — діяти справедливо, любити діла милосердя і з твоїм Богом ходити сумирно» (Мих. 6:8).

Не вірте в обман диявола, що життя без Бога краще. Воно не краще без Бога ні тепер, ані у вічності. Відкрийте своє серце для Христа і знайдіть для себе справжню радість хожження з Ісусом щодня.

Підготувала Лідія Горошко.
м. Клівленд, США.

ХРИСТІЯНИН В ЕПОХУ ІНТЕРНЕТУ

Лео Франк

«Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливоростей, жили помірковано та праведно і побожно в теперішнім віці» (Тит. 2:11-12).

«А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких!» (Гал. 5:22-23).

Наше завдання – розібратися, в який час ми живемо і як по-біблійному реагувати на цей час. За останні 20 років сталися радикальні зміни в історії комп'ютера. До 1991 року всі люди виростили без комп'ютера та Інтернету. Після 1991 року нове покоління людей, які виросли при Інтернеті, і для них це нормальна річ.

У 1991 році вийшла перша Інтернет-сторінка. Потім були певні віхи, зокрема в 1998 році появився Google, а з 2000 року почалася комп'ютерна революція – Інтернет став набагато швидшим, у 2001 році вийшла Вікіпедія, а через три роки сталася друга комп'ютерна революція – в Інтернеті вже можна було не лише читати, а й писати. Появився Фейсбук, появились інші соціальні мережі.

Третя революція – Інтернет став мобільним. Вісім років тому вийшов перший смартфон. А через два роки появилася перший планшет.

І наше завдання – розглянути, як ви, навіть якщо ви виросли з Інтернетом, – маєте з ним жити і поводитися. Тому що Інтернет стає все швидшим і мобільнішим. І завдання комп'ютерних фірм – щоб кожен квадратний сантиметр землі був відкритий для доступу Інтернету. Наші будинки ставатимуть все більше і більше комп'ютеризованими. Може, уже дуже скоро зубна щітка нагадуватиме нам, що треба почистити зуби.

І це дуже небезпечно. Спочатку нам будуть говорити, куди йти, потім – що поїсти, потім – де добрі знижки, а потім – як і в що вірити. Якщо ми піділи на це і довірилися цьому, згодом буде дуже тяжко розрізнити, де правда, а де брехня.

Марк Цукерберг сказав: «Ми розглядаємо можливості, щоб під'єднати дрони і супутники і забезпечити Інтернетом мільярд людей, які живуть поза доступом безпроводникових мереж». І це не казка, це вже реальність. Один з таких проєктів був недавно випробуваний в Новій Зеландії. Інтернет буде всюди – на землі, на морі, в пустині... І наше завдання – запитати в себе: що нам, як християнам, робити в такій ситуації?

Перша стратегія – стратегія страуса: голову в пісок – це Україну проміне. Але чи проміне? Звісно, ні. Інша стратегія – пересидіти, мовляв, може, пронесе.

А що ж сказав Христос? А Він сказав конкретно: «Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого» (Ів. 17:15). Він не хоче, щоб ми кудись виїжджали, щоб ховалися від цього, але Він хоче, щоб ми навчилися у цьому світі правильно поводитися. Як освячені люди, ми маємо йти в цей світ і проповідувати там Євангеліє Ісуса Христа.

Як же поводитися з Інтернетом?

Сім правил поведінки в Інтернеті

1. Будь господарем свого часу. Не дозволяй Інтернету красти твій час.

Інтернет і соціальні мережі – найбільший пожирач часу за всю історію людства. Ніколи раніше люди так тупо не марнували свій час. Ми пішли на одну сторінку, а там гіперлінк на ще одну сторінку, а там ще і ще, і все таке цікаве і важливе.

І кажуть, що коли ви варите картоплю і під час варіння захотіли переглянути якусь сторінку, не забудьте взяти виделку, тому що картопля буде не варена, а смажена.

31% свого життя ми спимо, 25% – працюємо, ще десять років тому телевізор і соціальні мережі займали 10%, догляд за собою – 8%, їда – 8%, поїздки – 8%, і якщо ми ходимо на богослужіння лише раз в тиждень – у неділю на дві години, то це займе лише півсотка нашого життя. І де ми можемо зекономити час?

Але починаючи з 2010 року кількість часу, який проводить людина онлайн, стрімко зростає. Ми все більше і більше часу проводимо в Інтернеті. Все таке цікаве, важливе і потрібне.

Але: пилюка на вашій Біблії відобразиться брудом у вашому житті. Якщо у вас є час, щоб побути в Інтернеті, але немає часу на молитву і читання Слова Божого, ваше життя у небезпеці.

Що про це говорить Біблія? Мойсей просив: «Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!» (Пс. 90:12). «Отже, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, дні бо лукаві!» (Еф. 5:15-16).

Слова «використовуючи час» грецькою мовою дослівно означають «викупувати час», використовуючи для цього будь-яку зручну нагоду.

2. Будь обережним, не дозволяй Інтернету спонукувати тебе зв'язувати відносини з неправильними людьми.

В Інтернеті є неправильні спільноти – кримінал,

проституція, бандитизм, педофілія, інші розбещувачі людей. І для них Інтернет – це рай. Вони почуватимуться там дуже і дуже комфортно.

Треба пильнувати, з ким ми спілкуємося. В реальному житті ми бережемо своїх дітей. Треба робити це і в віртуальному житті.

За даними багатьох спостережень, з причини Фейсбука та інших соціальних мереж розлучаються все більше і більше подружніх пар. Разом з дружиною ми займаємося сімейним консультуванням, і мені не вистачить пальців на наших руках, щоб розповісти про зруйновані християнські шлюби – зруйновані завдяки соціальним мережам. Хтось знайшов «Свету з 5-Б», «Сашу з 3-С»... Далі – «підемо, поп'ємо кави, я тобі розповім про Христа...»

І, на жаль, дуже часто це закінчується трагедією. І ми з дружиною вирішили: у будь-який момент вона може взяти мій смартфон чи комп'ютер і перевірити все. Вона знає всі мої паролі. І це я рекомендую всім подружнім парам. Живіть прозорим життям.

Я би дуже хотів сказати, що християн це не стосується, але це така сама наша проблема, як і проблема світу. Тому будьте уважні і обережні. Не дозволяйте зруйнувати свою сім'ю.

Ми маємо приклад Самсона і Далілі. Не грайтеся з вогнем. Біблія говорить: «Не дайте себе звести, товариство лихе псує добрі звичаї!» (1 Кор. 15:33). Слово «псує» грецькою мовою буквально означає: «розбещує». Навіть якщо ви були добре виховані вдома і в церкві, але якщо в Інтернеті ви спілкуєтеся з поганими людьми, ви станете поганою людиною. Це закон.

Апостол Яків про це говорить ще конкретніше: «...чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

3. Будь чистим, не дозволяй Інтернету стати дверима в порнографію.

Порнографія називають сьогодні чумою ХХІ століття, і допоміг їй такою стати саме Інтернет. Про це написано багато книг, одну з них ми написали у співавторстві з професором Йоганесом Раймером – вона називається «У путях спокуси» («В оковах соблазна»).

Повірте, це реальна проблема. 30 відсотків всього трафіка в Інтернеті – це порнографія. 30 відсотків із цетабайта інформації (цетабайт – це 1 з 21 нулями).

Порнопортали – це обіг понад 40 мільярдів американських доларів. У двох із трьох розлучень в Америці винна порнографія. Більше чотирьох мільйонів жінок і дітей – секс-раби. І більша частина цих рабів – це «наташі», «свети», «олі»... Ті, кого обманули в Україні, Молдові, Росії. Вивезли на Захід, посадили на наркотики, віддали в рабство. І кожен, хто дивиться порно, підтримує тих негідників, які знушаються над людьми. Це біда сьогоднішня...

70 відсотків чоловіків віком від 17 до 24 років щомісяця відвідують порносайти. Взагалі, з тих, хто відвідує порносторінки, 72 відсотки – чоловіки. Тобто порнографія – це, швидше, чоловіча проблема.

З проблеми порно витікає проблема самозадоволення, про яку так мало у нас говорять. У світі це абсолютно нормальне явище. Ви не знайдете ні одної світської книжки, яка це засуджує.

У церкві ця тема – табу, про неї не говорять, це соромно. І проблема ще в тому, що ця біда автоматично у шлюби не зцілюється. Якщо ви в молоді роки маєте цю проблему, шукajte допомоги вже, тому що, одружившись, ви зруйнуєте свій шлюб.

Це дві тисячі років тому Біблія розбила цю проблему. І ось що вона говорить: «Так само благай юнаків, щоб були помірковані» (Тит. 2:6). Благай, щоб вони не дивилися куди заманеться і не робили того, що робити не можна.

А Йов ще три тисячі років тому сказав: «Умову я склав був з очима своїми, то як буду дивитися на дівчину?» (Йов 31:1).

Молоді люди, укладіть умову зі своїми очима, прийміть рішення не дивитися на той бруд і не робити ту мерзоту. Якщо ви це не зробите, ви будете падати і падати. Це дуже велика спокуса, і хай береже вас від цього Бог.

4. Будь скромним.

Про що мова? А про те, щоб не дозволити Інтернету зробити тебе марнославним. Що таке марнославство? Марнославна людина – це людина, яка прагне слави, людина пихата, честолюбна, яка намагається завжди гарно виглядати в очах оточення.

Марнославство – це надмірна турбота про власну

красу, своє тіло, зовнішність і привабливість. Нам треба турбуватися про себе, про свою зовнішність – це нормально. Друзі, якщо ви думаєте, що чоловічий піт – це сексу, то ви сильно помиляєтесь.

Однак надмірна турбота про своє тіло, свою зовнішність, про себе загалом – це марнолюбство, це пихатість. Але зауважте, що нам повідомляють на першій сторінці Фейсбука чи інших мереж: де я був, що робив, що купив, мій дім, моя машина, мої речі і т. д. Щомісяця в Фейсбук завантажують 2,5 мільярда фотографій.

Молоде покоління сьогодні називають «генерацією мі-мі-мі» (з англ. me – я). І хто з молодих нині не знає, що таке селфі. Усі сьогодні виставляють селфі. І для характеристики цього явища найбільше годиться слово «показуха». Ви бачили таких хлопців? У них нічого немає, але фотографуються вони з «ферарі» на задньому плані або з «ламборджіні».

А Біблія закликає нас бути скромними. Не треба розповідати всьому світові, що ти сів, встав, кави попив і зараз ідеш туди-то й туди-то. Це нікого не цікавить! Нікого!

Дехто думає, що він зобов'язаний кожні п'ять хвилин щось світові говорити, фотографії посилати, і всі їх лайкають і лайкають. У цьому потрібен здоровий баланс.

І треба сказати, що коли порнографія – це здебільшого проблема чоловіча, то марнославство – жіноча. Знову звернімося до Біблії. «Так само й жінки, у скромнім убранні, з соромливістю та невинністю, нехай прикрашають себе не плетінням волосся, не коштовними шатами...» (1 Тим. 2:9).

Подивіться на дівчину в церкві – сама невинність, крила причепи – і полетить на небо. Подивившись в Фейсбуку – не вже це та сама людина?

Не живімо подвійним життям. Як ми в церкві, такими будемо і в віртуальних мережах. З соромливістю та невинністю – це біблійні поняття. Ми не проти Інтернету, ми – за правильну поведінку в ньому.

І ще читаємо: «...догодження тілу не обертайте на пожадливості!» (Рим. 13:14). Треба турбуватися про тіло, але зберігаючи при цьому здоровий баланс.

Хтось сказав, що ми повинні уникати двох крайнощів: з одного боку, не треба наслідувати світ в останній моді, а з другого – ми не повинні виділятися старою і брудною одежею. Християни – це доглянуті люди. Але їм не личить шукати, що в Мілані чи Парижі визнано останньою модою. Треба зберігати здоровий баланс.

5. Будь небагатослівним, не дозволяй Інтернету зробити тебе пліткарем.

Усе, що пропонує Інтернет, – це здебільшого плітки, чулки, пересуди і нісенітниця. На першій же сторінці в Фейсбуку тобі пропонують розповісти всьому світу, що ти зараз робиш. Усім так цікаво про це довідатися. Кави випив? Дуже добре. 150 лайків. І деякі люди думають, що весь світ живе тільки його інформацією.

У сфері слів нас підстерігають наступні небезпеки: багатослів'я, пустослів'я, злослів'я. У Приповістях прямо написано: «Не бракує гріха в веломовності» (Пр. 10:19). І для Бога немає різниці, говоримо ми чи пишемо.

А Христос попередив: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо зі слів своїх будеш виправданій, і зі слів своїх будеш засуджений» (Мт. 12:36-37).

Біблія говорить також: «Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, та буде не все!» (1 Кор. 10:23). То якщо ми вже пишемо, пишімо те, що корисне і буде засуджувати» (Мт. 12:36-37).

І ще один текст: «Дехто говорить, мов коле мечем, язик же премудрих – то ліки» (Пр. 12:18). Що

роблять твої слова в Інтернеті? Колять чи лікують?

В Інтернеті дуже багато простих банальностей, нецікавих речей. І дуже багато не перевіреної, не підтвердженої інформації або й відвертої брехні. Думаю, жодна інша країна не пережила останнім часом стільки брехні в Інтернеті, як Україна. Я буваю в багатьох країнах світу, і коли мова заходить про Україну, за п'ять хвилин можу визначити, які сайти переглядає мій співбесідник: правдиві чи з адресою «точка. ву».

Будьмо дуже обережні з тим, що ми дивимосся. Спілкуймося з реальними, живими людьми й остерігаймося брехні, якої там не злічити. Шукаймо того, що корисне, що буде, що лікує людину. Не будьмо банальними особами, формат спілкування яких обмежується словами: «Привіт. Що робиш? Як справи? Ясно».

Інтернет нічого не забуває. Є в Каліфорнії фірми, які постійно відстежують все, що робиться в Інтернеті. Коли ви щось пишете, подумайте тричі, перш ніж написати. Писання – це срібло, а мовчання – золото. Не пишть ніяких дурниць. Бо навіть якщо ви це зітрете, це збережеться. І в будь-який момент спеціаліст зможе все відновити.

Зі словами треба бути дуже обережними. Особливо за кермом. Розмова за кермом підвищує ризик аварій у п'ять разів, а написання текстових повідомлень – у 23 рази. Категорично заборонено писати тексти, коли ви за кермом. Ми повинні і в цьому показувати приклад.

Ось реальний факт. Один молодий чоловік, будучи за кермом, писав своїй дівчині, що він її любить. На якусь частку секунди він відвів погляд від дороги, щоб натиснути кнопку «відправити». У той момент через дорогу переходив чоловік з двома дівчатками. Дівчатка вирвалися і побігли вперед. Тато кинувся за ними. Три смерті. Дівчина, який він писав повідомлення, сиділа ззаду в його автомобілі.

Ніхто не застрахований від такого. Тому якщо тобі конче треба поговорити, зупинися в безпечному місці і говори.

6. Будь справжнім. Не дозволяй соціальним мережам замінити справжнє спілкування.

Один із наймудріших людей на планеті Альберт Ейнштейн колись сказав: «Боюся, що настане день, коли технології замінять просте людське спілкування. І тоді світ отримає покоління ідіотів».

Сьогодні прохання мами піти погратися на вулиці діти розуміють зовсім не так, як це якихось 20 років тому. Покоління «ідіотів» винесе на вулицю свій комп'ютер.

Боюся, щоб ми, християни, не опинилися в розряді цього покоління. Бути справжнім – це значить жити у реальному світі, мати реальне спілкування.

Поняття «друг» нині змінилося. Ще недавно воно означало так багато. Сьогодні ж, щоб стати другом, досить лайкнути щось в Інтернеті.

Дорогі, підтримуймо справжню дружбу – дружбу в реальному світі. Спілкуймося в реальному світі. Краще мати одного справжнього друга, ніж 100 фальшивих у Фейсбуку.

Що з цього приводу говорить Біблія? «Є товариші на розбитті, та є й приятель, більше від брата прив'язаний» (Пр. 18:24). І ще: «Побої коханого вірність показують (тобто докори друга щирі), а в ненависника поцілунки численні» (Пр. 27:6).

Чи є у вас друзі, які не лайки ставлять під вашими фото, а скажуть вам правду, коли у вас проблема? Оце і є справжні друзі. Психологи кажуть, що в Інтернеті особливо активно спілкуються ті, кому в реальному житті бракує тепла і любові. І ми, як Церква Ісуса Христа, можемо дати цим людям тепло і любов.

За 10 років у Фейсбуку зареєструвалися 1,5 мільярда людей. Величезна кількість їх не мають з ким спілкуватися в реальному житті. Станьмо для них співбесідниками. Адже ми маємо їм що сказати.

7. Будь вілним. Не дозволяй Інтернету зробити тебе своїм рабом.

Як можна визначити, залежний ти чи ні. Дуже просто. Відключили Інтернет на дві години – і життя втратило сенс. Що робиш? Караул! Починається ломка. Минає день-два. Ломка закінчується, людина виходить на вулицю і бачить – які яскраві барви навколо, які справжні хмари пропливають по небу, які справжні, не надкушені яблука ростуть в саду...

На жаль, ця велика проблема серйозно зачепила і християн. Серед нас багато таких, які щокілька хвилин мусять перевірити пошту, почитати повідомлення тощо. А ось жарт: «Вчора відключили на три години Інтернет. Поговорив зі своєю дружиною. Така мила жінка...»

Живімо реальним, справжнім життям. Апостол Павло сказав: «Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (1 Кор. 6:12).

Можна спілкуватися в Інтернеті, і в Фейсбуку зокрема. Але вони не повинні нами володіти. Хай люди знають, що у своєму житті є моменти, коли ти недостатній в Інтернеті чи на мобільному зв'язку.

Є в Біблії фраза, зрозуміти яку в сучасному контексті можуть тільки молоді: «І вони зараз покинули ситі та й пішли вслід за Ним (Ісусом)».

За ким ми слідуємо? За Марком Цукербергом? Ще за кимось? Чи за Ісусом Христом. Хай Бог дасть всім нам мудрості повсякчас слідувати за Ним.

ВЕЛИКИЙ МАНДРІВНИК

«Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послухався та й пішов, не відаючи, куди йде. Вірою він перебував на землі обіцяній як на чужій і проживав у наметах з Ісаком та Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітниці, бо чекав він міста, що має підвалини, що Бог його Будівничий та Творець» (Євр. 11:8-10).

Для віруючих людей Авраам — не лише земний батько єврейського народу і духовний усіх віруючих загалом. Його ще можна було б назвати прабатьком усіх земних мандрівників, кінцева ціль яких — потойбічне життя. Той, кому Всевишній обіцяв величезні земні багатства і могутнє потомство, не отримав усього цього, все життя промандрувавши навколо обітваної землі та ставши своєрідним символом пілігрима без батьківщини.

Ми розуміємо, що Бог, звичайно ж, не обманув Свого улюбленця, обіцяне отримали нащадки Авраама (правда, через свою неслухняність і порушення договору часто втрачали ці дарунки). Але для нього особисто мандрівне життя виявилось своєрідним екзаменом на вірність Богові. Він з честю його витримав, ставши гарним прикладом не лише для своїх кровних нащадків, але й для усіх віруючих.

Автор Послання до євреїв акцентує увагу на тому, що Авраам свідомо, без нарікань, терпляче чекав обіцяного, знаючи, що за свого життя його не отримає. Але разом з тим він поведився так, ніби вже володів Господніми дарами. І Слово Боже називає таку поведінку просто — вірою. Тому цей патріарх і донині є яскравим прикладом віри в Божі обітниці.

Тож не дивно, що й сьогодні, проповідуючи, співаючи, розповідаючи про Царство Боже, про небеса, ми часто згадуємо Авраама — людину, яка провела своє довге життя у мандрах до обітваної землі. Ми порівнюємо з ним себе, земних жителів, яким Христос так само пообіцяв небесні оселі. Ми так само, як Авраам, ще не отримали їх реально, вони попереду, але вірою ми ніби вже там. «Усі вони помиралі за вірою, не одержавши обітниці, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них та визнавали, що вони на землі чужаниці й прихоськи. Бо ті, що говорять таке, виявляють, що шукають батьківщини» (Євр. 11:13-14). Коли ми читаємо ці слова, нам здається, ніби вони про нас, земних мандрівників у Небесний Єрусалим.

Але часто доводиться задумуватися над тим, як же поводитися нам, тимчасовим жителям землі, йдучи земними дорогами. Чи маємо ми право думати і про теперішню, хоча і тимчасову вітчизну, чи не буде зрадою неба, коли турбуватимемося й про земне.

Щоб правильно відповісти на це запитання, доречно було б звернутися

до того ж Авраама. А як проводив свою мандрівку великий мандрівник? Чи нехтував він тимчасовими, менш важливими речами заради досягнення високої мети?

І так, і ні. Пройдімося ж і ми земними стежками людини, яка «бажала кращої, цебто небесної» країни.

Як не дивно, але Авраам аж ніяк не був схожий на класичного, звичного для нас пілігрима. Зазвичай ми уявляємо прихоську та мандрівника одягнутого в простий, іноді навіть бідний одяг, з невеликою торбиною на плечі, який не знає, де буде сьогодні ночувати і чим вечеряти. Ні, Авраам аж ніяк не вписувався в цей образ.

«І Господь Авраама поблагословив був усім... Господь щедро поблагословив мого пана, і він став великий. І дав Він йому худобу дрібну та велику, і срібло, і золото, і рабів, і невілниць, і верблуди, й осли» (1М. 24:1,35). Великий пілігрим був дуже багатою людиною! Ми не знаємо точних цифр цього багатства, але епітети «щедро благословив», «став великий» говорять самі за себе.

Ще один цікавий момент. Коли в околицях содомських сталася війна, в результаті якої Лот з родиною були взяті в полон, Авраам вирішив визволити племінника. Для цього він зібрав усіх чоловіків, які були в його домі та які могли воювати. І як ви думаєте, скільки їх виявилось? 318! Ціла військова частина з працівників однієї людини! Прості підрахунки кажуть, що разом з немінними, які не могли тримати зброю, дітьми, жінками, на Авраама працювали півтори-дві тисячі чоловік. Оце так мандрівник!

Так, ми повинні визнати: Авраам був далеко не бідною людиною. Він не цурався земних багатств і навіть комфорту, наскільки це було можливо в його ситуації. Він жив повноцінним земним життям, розводячи отари, торгуючи, отримуючи прибутки й життєві радості.

Виходить, і ми, віруючи в Бога Авраама, також маємо право жити, як і той герой віри? З одного боку, можна було б дати ствердну відповідь. У всякому разі, Біблія не вчить, що земні надбання є гріхом. У Слові Божому не знаходимо підтвердженнь популярній серед деяких християн думці, що віруючий повинен з відразом ставитися до всього земного і вести аскетичний, навіть злиденний спосіб життя. Але багато місць Євангелія застерігають нас від небезпеки захоплення земним багатством та земними насолодами. Про це говорив Ісус Христос, цьому вчили апостоли.

Коли людина йде в якомусь конкретному напрямку, має якусь мету, важливо не розпорошуватися на другорядні речі. Це може дорого коштувати, може затримати в дорозі, збити з правильного напрямку, може потягнути в бік, а то й назад.

А як же Авраам?

А він і тут є гарним прикладом людини, яка має перед собою високу ціль і залишається вірною їй в будь-якій ситуації. Не будемо зупинятися на деяких моментах, які виявляють чисто людську слабкість героя віри і, м'яко кажучи, не

роблять йому честі. Помилки були і в нього. Але загалом Авраам показав взірць пілігрима, який, будучи реально багатим, не був у той же час обтяжений цим багатством. Він не чіплявся за нього як за найбільшу цінність, воно було не самоціллю, а лише додатковим благословенням Бога, у Якого він повірив.

Згадаймо ситуацію з пасовиськами, які не могли поділити Авраамові та Лотові пастухи. За всіма правилами підприємництва потрібно хапатися за умови, які найкраще годяться для розвитку бізнесу. Авраам же готовий був пожертвувати прибутками, надаючи іншому право вибрати кращу територію заради миру та спокою. Він розуміє, що додатковий десяток-два овець чи верблюдів не варті того, щоб сперечатися по дорозі до казкової країни. Він не спокусився проживанням у стабільному, багатому та перспективному Содомі. Він добре пам'ятав: Бог обіцяв йому Свою землю і, коли потрібно, Він її дасть особисто.

Інший випадок. Здобувши перемогу в уже згаданій війні, Авраам триумфально повертається додому. Цар содомський готовий віддячити сусідові чим завгодно, адже врятовані його життя, його багатство і царство. Але Авраам принциповий: «Від нитки аж до ремінця сандалів я не візьму з того всього, що твоє».

Добра нагода збагатитися, але Божий слуга розуміє: не та ситуація, щоб користатися нею задля власної вигоди. Він не хоче в мандрівці до високої мети бути зв'язаним залежністю від людської милості: «... щоб ти не сказав: збагатив я Авраама».

Так, Авраам був багатий, але не завдяки комусь чи чомусь, а завдяки Господньому благословенню. Багатство було наслідком не стільки Авраамової підприємливості (хоча, звичайно, він був підприємливим), не стільки результатом вдало й хитро спланованих бізнес-планів, скільки подарунком Бога Ягве за відданість та довіру. Подібна ситуація була й в іншого мужа Божого — Єлісея, коли він відмовився від подарунків Наамана.

«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться», — вчив Христос. Це й був девіз Авраама. Саме тому він і названий героєм віри. Саме тому він є прикладом для нащадків. І для нас з вами.

Нерідко буває, що, проповідуючи, співаючи про небесну країну, ми надто міцно тримаємося за країну земну. Ні, не гріх жити добре і заможного, біда, коли заможність, як гора, закриває дорогу до вічного, неземного царства. Коли багатій, як верблюд, намагається пролізти крізь голчине вушко.

«Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостаті» (Фил. 4:12), — сказав ще один герой віри, апостол Павло.

Так, це велика мудрість — жити в різних ситуаціях, комфортних і не дуже, не втративши головного земного орієнтира — небесної країни, яку Господь приготував особисто для нас.

Сергій Луганський.

Франклін ГРЕМ:

ХРИСТІЯНИ АМЕРИКИ ПОВИННІ ГОТУВАТИСЯ ДО ПЕРЕСЛІДУВАНЬ

Відразу після судового рішення в США, що узаконило одностатеві «шлюби» на території всієї країни, телеканал FOX NEWS взяв інтерв'ю в євангеліста Франкліна Грема. Нижче подаємо розмову ведучого Тодда Старнса з відомим християнським служителем.

— Франкліне, недавно на своїй сторінці в Фейсбуці ви написали: «За всієї поваги до Верховного суду, але він ніколи не визнавав, що таке шлюб, і, отже, не має права змінювати його значення». Франкліне, прокоментуйте події у країні.

— Звичайно, я прикро вражений. Вражений через те, що наша держава визнає гріх і таким чином заохочує його. Тому що гомосексуалізм — це гріх проти Бога, такий самий, як і будь-які інші гріхи.

Але ще ніколи не було такого, щоб суд заохочував гріх, і мені сумно за нашу країну, тому що люди зобов'язані виконувати рішення суду. Але щодо мене, то я ніколи не прийму всього цього, тому що Бог створив шлюб між чоловіком і жінкою, і тільки така форма співжиття може вважатися справжнім шлюбом.

Я не думаю, що суд коли-небудь визнає поняття шлюбу, і він не має права вносити поправки в це поняття. Бог дав нам шлюб, і на цьому крапка. Бог не змінює Своєї думки.

— Президент Обама у своєму Твіттері написав: «Сьогодні ми зробили великий крок в нашому марші до рівності. Гей і лесбійки тепер мають право вступати в шлюб так само, як і всі інші» — і написав це з хештегом # Love Wins (любов перемагає). Хто, на вашу думку, сьогодні у програвші?

— Я думаю, програла вся наша країна, тому що шлюб — це установа, яку дає Бог. І як віддавати Божу постанову в руки одностатевим парам? Хто тепер вирішує, що чоловік не може оженитися зі своєю дочкою? Або що двоє чоловіків не можуть оженитися з одною жінкою? Де тепер проходить ця межа?

Це і є нова дорога, на яку стала наша країна, і я дуже стурбований тим, куди ми підемо далі. Я також думаю про дискримінацію проти церков, проти організацій, представників яких є сам, про тих, хто захищає біблійне поняття

шлюбу. Усе вказує на те, що ми будемо дискриміновані з боку нашої держави.

— Це не безпідставне занепокоєння, ми бачили повідомлення, яке ви написали в Фейсбуці, і багато лідерів церков різних деномінацій стурбовані цим. «Відкривається сезон» на підприємців, пасторів і церкви, які не підтримують одностатеві шлюби і церемонії. Яке ваше слово попередження і настави для таких?

— Бажаю всім бути готовими до гонінь, тому що це настане. Я впевнений, що християн будуть переслідувати за їх позицію. Я вірю Біблії. Бог любить нас, і це навіть не обговорюється. Коли наш президент говорить # Love Wins (любов перемагає), та Бог все одно любить нас, але гріх — це гріх. У Бога є стандарти, і коли ми порушуємо ці стандарти сексуальними стосунками поза шлюбом між чоловіком і жінкою, ми грішимо проти Бога. Бог простить гріх лише шляхом покаєння. Якщо ми повіримо в Ісуса Христа, Він візьме наші гріхи на хрест. Він помер і пролив Свою кров за наші гріхи на хресті. Якщо ми визнаємо свій гріх, покаємося і повіримо в Ісуса Христа — Він простить нам гріхи.

Але в нашій нації є духовна проблема. Вона не розуміє, що нам необхідне Боже прощення, нам необхідно покаятися в гріхах і відвернутися від них. Бо якщо ми цього не зробимо, суд Божий приїде на нашу націю — читайте Писання. Ми бачимо, як Бог судив Ізраїль, коли люди поверталися спинами до Нього і славили інших богів. Бог виливав Свій суд на Ізраїль. І я вірю, що коли нічого не зміниться, Бог винесе Свій присуд і щодо Америки.

— Один із ваших друзів — Джек Грем, пастор баптистської церкви в Престонвуді, і багато інших християнських лідерів говорять, що християни повинні бути готовими до громадянської непокорності. Які ваші думки з цього приводу?

— Насамперед нам потрібно почекати і подивитися, як це все буде інтерпретувати уряд. Якщо пасторам накажуть вінчати гомосексуальні пари, особисто я не буду цього робити, тому що таким чином я чинитиму гріх проти Бога.

Чи бажаю я поганого гей-парам? Ні, не бажаю. Але я хочу, щоб вони пізнали правду, зрозуміли, що живуть гріховним життям, що їхні стосунки гріховні і одного разу Бог засудить гріх.

Біблія говорить, що грішники будуть забрані від Бога в місце, яке називається пеклом. Я люблю одностатеві пари, і хочу їм сказати, що коли вони не покаються і не відвернуться від свого гріха, Бог судитиме їх. Але вони ще можуть покаятися і повірити в Ім'я Господа Ісуса Христа. Лише таким чином вони будуть спасенні.

НХМ.

Ця історія сталася в якійсь східноєвропейській країні. Одного християнина заарештували. Якось його викликали з камери і відвели в кімнату для допитів, де вже чекали офіцер міліції і лікар. На столі, за яким вони сиділи, лежала розгорнута Біблія.

Ув'язненого запитали, чи вірить він, що ця Книга — Слово Боже. Той відповів ствердно. Тоді його попросили прочитати текст з Євангелія від Марка — Мр. 16:18. І він прочитав: «... а коли смертодієне що вип'ють — не буде їм шкодити».

ВИПРОБУВАННЯ СМЕРТЮ

— Чи вірите ви в ці слова? — поцікавився офіцер.

І християнин відповів: «Так». Тоді офіцер поставив перед ним склянку, по вінця наповнену рідиною, і сказав:

— У цій склянці — сильнодіюча отрута. Якщо ця Книга істинна, як ви запевняєте, тоді отрута не зашкодить вам. Але щоб ви знали, що ми тут не жартуємо і отрута справжня — дивіться.

До нього привели великого пса і дали йому трохи випити. Через мить пес лежав на підлозі мертвий.

— Ви, як і раніше, стверджуєте, що ця Книга,

яку ви називаєте Словом Божим, правдива?

— Так, це Слово Боже. І воно правдиве.

Тоді, глянувши на лікаря, офіцер закричав: «Випий все до краплі!».

Християнин попросив дозволу спочатку помолитися. Він схилився на коліна, взяв до рук склянку і помолвився: за свою сім'ю — щоб не ослабла їхня віра, потім — за офіцера і лікаря, щоб вони стали послідовниками Христа. А на останок промовив: «Господи, Ти бачиш, що вони випробовують Тебе. Я готовий до смерті. Але я вірю, що за Словом Твоїм нічого зі мною не станеться. Якщо ж у Тебе інший намір, я готовий

до зустрічі з Тобою. Моє життя — у Твоїх руках. Дозволь мені звершити діло Твоє».

І після молитви випив отруту. Лікар і офіцер були вражені — вони не очікували такого і були впевнені, що чоловік зламається. А тепер залишалося чекати його смерті.

Стояла мертва тиша. Хвилини минали повільно, мов години. В'язень мовчки стояв. Нарешті лікар отямився, перевірів пульс в'язня — нормальний! Не було також жодних симптомів отруєння, ніяких ознак близької смерті.

Лікар не міг приховати свого здивування. Збентежений, він опустився на стілець, помовчав трохи, потім витягнув з кишені партійний квиток, розірвав його на шматки і кинув на підлогу. Далі з благоговінням взяв зі стола Біблію і промовив: «Від сьогодні я також вірю в цю Книгу».

«Увійходьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, — і нею багато хто ходять. Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, — і мало таких, що знаходять її!» (Мт. 7:13-14).

«Бо багато покликаних, та вибраних мало» (Мт. 22:14).

ПОКЛИКАНІ І ВИБРАНІ

Кожен з нас покликаний, але не всі вибрані. Вибраними будуть лише ті, хто сам вибрав життя за Божими заповідями. І до цього треба готуватися.

У 1973 році тяжко захворіла наймолодша працівниця нашої місії Лідія Дюбе. Вона лежала в невеликому шпиталі при місії Ква Сізабанту, де за неї багато і марно молилися. Їй ставало все гірше й гірше. Їй порадив її батькам звернутися до лікарів. Після обстеження в досвідченого спеціаліста виявилось, що в неї тяжка форма поширеної в Південній Африці тропічної хвороби bilharzia. Був призначений інтенсивний курс лікування, який, на жаль, не дав ніяких результатів.

Після додаткових обстежень в інших лікарів, виявилось, що в Лідії розвиваються симптоми тяжкої серцевої, ниркової і печінкової недостатності і її терміново необхідно класти в лікарню. Інакше, як говорили лікарі, вона неодмінно помре.

Почувши про такий висновок, я запитав у батьків Лідії, в якому місті і в яку лікарню вони хотіли би помістити свою дочку. Батько сказав, щоб Лідія сама вирішила це питання. На що дівчина відповіла, що вона хотіла би залишитися при місії Ква Сізабанту, і якщо це завгодно Господу, померти серед близьких і рідних їй людей...

Ми помістили смертельно хвору дівчину в невеличкий будиночок, в якому збиралися працівники місії для молитовних служб і тісного спілкування з Господом. А згодом зрозуміли, що все, що відбувалося з Лідією, було не випадковим і що Бог, якщо так можна висловитися, був зайнятий тим, щоб через її недугу написати для нас одну безцінну книгу Своїх об'явлень.

... Протягом кількох тижнів Лідія не могла приймати їжу, майже нічого не пила і терпіла жакливі болі. Але що для нас було дивним і незвичайним, то це те, що чим нестерпнішими були її тілесні страждання, тим краще проявлялося її внутрішнє духовне життя, тим ближчим і чіткішим був її контакт з Богом. Усе це було для мене великим Господнім відкриттям, тому що на практиці я постійно стикався з тим, що чим гірше було якомусь хворому, тим нервовішим, роздратованішим і нестерпнішим він ставав, приносячи цим радість дияволу і печаль Богу.

Що ж стосується випадку з Лідією, то тут все було якраз навпаки: коли на її обличчі ми зауважували відбиток особливо сильних тілесних страждань, то пошепки говорили один одному: «Тепер нам треба бути дуже уважними до того, що вона говорить. Зараз вона навчатиме нас особливо глибоких духовних істин, які відкрив їй Господь».

Присутні почали записувати те, що виринали в ці хвилини з її потрісканих уст. Протягом багатьох днів і ночей, очевидно, перебуваючи в забутті, вона знову й знову повторювала: «О, так!.. Дорога до неба — це нелегка дорога!..» Час від часу тихим, втомленим голосом вона переказувала нам побачене, і ми, застимувавши подих, вслухалися в її ледь чутні слова: «Бог показав мені дорогу віри, дорогу Господню!».

Я — живий свідок цього і хочу поділитися з вами тим, що бачили мої власні очі і що чули мої вуха; і ваша справа — вірити моїй розповіді чи не вірити.

Широка і вузька дороги

Господь показав їй дві дороги — широку і вузьку і в образній формі так яскраво охарактеризував їх, що побачене може дозволити всім нам поглянути на своє життя очима Божими, побачити своє земне ходіння в світлі вічності і визначити, на якій дорозі ми нині перебуваємо.

Широка дорога, яку побачила помираюча дівчина, була настільки широкою і просторою, що нею одночасно могли йти натовпи людей. Місця було так багато, що кожна людина могла вільно пересуватися разом зі всім своїм майном, зі всім тим, що вона мала і що їй належало.

Такого мандрівника могли супроводжувати його дружина, діти, рідні, друзі і знайомі. Він міг взяти з собою все своє багатство, усе, що надбав за час свого земного життя.

Такою дорогою неважко було йти. Це було легке і приємне заняття. Тут приймалися в розрахунок всі людські почуття, відчуття і обставини. Якщо, приміром, маєш бажання піти на богослужіння, то можеш піти; якщо почувашся надто втомленим, можеш залишитися вдома. Якщо раптом відчужеш головний біль, то можеш знехтувати зібранням і, зручно влаштувавшись на дивані, переглядати газету, слухати радіо чи дивитися телевізор.

Взагалі, тут почувашся настільки вільно, що можеш робити все, що хочеш. На цій дорозі, якщо є бажання, можеш молитися чи, взявши Біблію, для заспокоєння совісті прочитати кілька віршів чи розділів, а потім відкласти її і переглянути журнал чи газету.

Ідучи цією дорогою, можна посваритися з дружиною, яка приготувала на обід не те, що ви хотіли, сказати у відповідь на її виправдання «кілька ласкавих слів» і вийти з дому, гучно гримнувши дверми; а ввечері, ставши на коліна, помолитися... На широкій дорозі можна вільно допускати у своє серце образи, гнів, можна лихословити, посваритися з ближнім, виказати йому все, що про нього думаєш, і, навіть не подумавши про примирення, піти на богослужіння...

Як бачите, широка дорога, показана Лідії, була насправді дуже широкою.

Багато з тих, котрі йшли цією дорогою, думали, що вони й так потраплять на небо, мовляв, Бог нас і таких любить. Кого тільки не було на цій дорозі — там ішли лікарі і судді, пастори і вчителі, продавці і злодії, філософи і богослови, міністри і робітники! Кожен був спокійний і задоволений собою, вважаючи, що в нього в житті все гаразд. Деякі з них, кидаючи іноді погляд в сторону, бачили вдалині іншу дорогу, але щоразу говорили при цьому: «Ні! Та дорога надто вузька! Вона надзвичайно важка, крута і кам'яниста. Потрібно дуже багато зусиль, щоб здолати її! Ми можемо досягнути мети і на нашій дорозі!»

Наскільки іншою, порівняно з цією дорогою, була вузька дорога! Вона була такою вузькою, що тільки двоє могли одночасно йти нею! Тільки двоє! Ні більше, ні менше! І ці двоє були — людина, що йшла цією дорогою, і Господь Ісус. На вузькій дорозі чоловік не може йти поруч з дружиною, а дружина — разом з чоловіком. Батьки не могли йти зі своїми дітьми, а діти — з батьками. Кожний повинен сам вирішувати, чи піде він такою дорогою, і, зважившись на це, йти по ній лише з Господом...

Розповідаючи це, Лідія підкреслювала, що людина не може й мріяти про те, щоб пройти цю дорогу і зійти на гору Господню, якщо в неї половинчасте, роздвоєне серце, яким вона служить і Богові, і дияволу. Неможливо це і для несерйозного, легковажного християнина, як і для того, для кого служіння Богові — це лише звичка, закон чи традиція.

Вузька дорога починалася тісними ворітьми, через які необхідно було увійти. Вони були настільки непомітні й вузькі, що коли людина, проходячи повз них, не пильнувала і не молилася, то легко проходила мимо, так і не помітивши їх. Лише ті, котрі наполегливо шукають, здатні помітити тісні ворота і, пройшовши через них, стати на вузьку дорогу...

Перед очима помираючої Лідії одна за одною поставали своєрідні картини. В якусь мить вона побачила перед собою двох жінок у білій одежі. На вузькій дорозі Господь сказав їм: «Я бачу, що ви омили в Моїй крові свої одежі. Тільки чомусь

ви не зробили це ретельно. Подивіться, ось плями, що залишилися на ваших платтях...» І обидві жінки змушені були повернутись назад.

Потім перед очима Лідії постала інша картина: вузькою дорогою йшов чоловік, несучи на плечах мішок з борошном. Однак це було не чисте борошно, а борошно, змішане з цукром. Раптом Господь його зупинив: «А тепер відділи борошно від цукру! Ти змішав разом те й інше, а цього Я не можу терпіти». Чоловік зі страхом вигукнув: «О Господи! Як же я можу тепер це зробити?!», на що почув спокійну відповідь: «Не Я, а ти сам це зробив, — як змішав, так і розділи!».

Ми якимось чином примудряємося змішувати християнське життя зі справами світу. Але настане день, коли Господь звернеться так і до нас: «А тепер відділи одне від іншого!..»

Продовжуючи свою дорогу, Лідія увійшла в темний ліс. Мряка була настільки густою, що вона не бачила своєї власної руки. Раптом їй здалося, що дорога, якою вона йшла, обірвалася. Тривожно вдвигуючись у темряву, вона виявила, що стоїть на роздоріжжі. І треба було вирішити, куди йти далі.

Відчувши свою безпорадність, вона заволатала: «Господи, допоможи! Скажи, що робити. Спрямуй на правильну дорогу!». Так з молитвою, керована невидимою рукою, вона ступила на одну з доріг і, йдучи нею, побачила, як багато людей пішли іншими дорогами. Ці інші дороги спочатку йшли прямо і ніби в одному напрямку, але потім, заглиблюючись в ліс, починали закружувати, поступово утворюючи велике коло. І подорожні, потрапивши в це замкнуте коло, так і ходили по ньому, не в змозі вирватися з темряви того лісу. (Лідії були показані ті християни, які в житті і служінні Господу духовно не зростали, тупцюючи на місці!..)

Наступною перешкодою був неймовірний крутий кам'янистий підйом. Чіпляючись руками за каміння, поволи й обережно вона дерлася вгору. Стежина ставала все крутішою. Вибившись з сил, дівчина лежала на камінні. У ці хвилини на обличчя помираючої дівчини відображалась неймовірна напруга. Здавалося, ще трохи, і сили її вичерпаються.

Раптом лице її просвітліло, і ми почули тихий вигук: «О Господи! Дякую Тобі! Я вже не мала ніякої надії, але рука Твоя підтримала мене! Тепер від щастя і радості я готова летіти! Без Тебе я не змогла би здолати цю дорогу!..»

Безцінні істини

Нарешті Лідія вийшла на велику рівнину. Далеко-далеко попереду, майже біля самого горизонту, на підвищенні стояло чудове місто. Вражена його красою, дівчина зупинилася. У цю мить перед нею зовсім несподівано з'явився ангел у світлій одежі і, вказавши рукою на місто, сказав: «Я хочу показати тобі зараз, з яким минулим туди неможливо увійти».

З наближенням до небесного міста Лідії відкривалася одна за одною безцінні істини, які для нас можуть стати добрими уроками. Ангел сказав:

— Зараз ти увійдеш в місто, куди не здатна увійти людина з непростеними гріхами.

У цьому місті всі живуть в досконалій гармонії, величаючи і славлячи Ісуса.

Там можуть жити тільки ті, котрі були вірними Ісусу.

Сюди не буде допущений той, хто, живучи на землі, говорив про гріхи іншого, осуджуючи його, і не покаявся в цьому.

Хто хоче увійти в небесне місто, той в земному житті повинен погодитися з Божим призначенням.

Хто хоче переступити поріг раю, той повинен на землі визнати над собою волю Божу. Якщо Господь з якоїсь причини відхиляє його бажання, то він також з готовністю повинен відкинути

його; і якщо Господь щось благословляє, то й він повинен благословити.

Жоден лицемір, жоден зарозумілий не може увійти в небесне місто Царя і Бога...

І ось Лідія підійшла до мети. Ангел в блискучій одежі стояв біля входу в рай і протягував їй руки. У цю мить близькі й друзі, що зібралися біля постелі помираючої, почули її вигук: «Там стоїть ангел! Він запрошує мене увійти!».

Це були її останні слова. Вона заплющила очі і замовкла. Губи і кінчики пальців почали синіти. Лідія померла. Це сталося 8 квітня 1973 року о третій годині. Близькі і друзі, схилившись на коліна, плакали й молилися. Похорон був запланований на наступний день...

У кімнаті, де лежала Лідія, продовжувало горіти світло. Одна з наших працівниць вирішила залишитися до ранку біля тіла покійної.

Була глибока ніч, коли сталося це чудо. Лідія раптом ворухнулася, потім піднялася й сіла. «Як тут темно!» — промовила вона, здивовано оглядаючись навколо. Побачивши співпрацівницю, Лідія попросила дати їй пити і їсти. (До цього вона протягом 10-15 днів нічого не могла взяти до рота). Поївши і випивши горняк чаю, вона підвелася з ліжка і пройшлася кімнатою. Сили швидко повернулися до неї. Страждання більше її не мучили. Дівчина стала зовсім здоровою.

Небесне місто

І ось що вона нам згодом розповіла. У ту мить, коли ангел, простягнувши руки, прийняв її, вона відчула в тілі якийсь поштовх. Це душа покинула земне тіло. У раю першим, Кого вона побачила, був Ісус Христос. Лідія побачила також багато людей у світлій блискучій одежі, і вона сама була в таку зодягнена.

Небесне місто сяло якимось дивовижним світлом, хоч ні сонця, ні якогось іншого його джерела не було. Ісус Сам був світлом, яке пролизувало все і відкривало те, що для звичайного людського ока було приховане. Тому там не було більше ночі, не було також ні спеки, ні холоду. Люди, що оточували Лідію, були зібрані з різних країн, але чудово розуміли одні одних. Тут не існувало різних рас і кольорів шкіри, не було різних поглядів і думок. Незбагненна гармонія панувала навколо. Небесний світ з'єднав усіх в одне ціле. Це була нова, зовсім невідомою форма життя.

Населення міста жило в чудових оселях. У центрі була величезна зала з чудовим престолом. На ньому в усій Своїй красі і величі сидів Агнець Божий Ісус Христос.

«Лице Ісуса настільки сліпуче, — розповідала нам Лідія, — що на Нього неможливо було дивитися прямо! Усі ми, опустивши очі, низько схилюлися перед Ним, вигукуючи: «Свят, свят, свят Господь Саваоф! Вся земля повна слави Його!». Усе наповнилось чудовим співом хору небожителів. Усюди панували мир і божественний спокій.

Раптом Господь покликав до Себе Лідію і сказав: «Твої друзі на землі ридують за тобою. Я хочу повернути тебе до них». Хоч їй було дуже добре в раю, вона не посміла противитись Божій волі і лише попросила: «Господи, благаю Тебе, не допусти, щоб Тебе і мене щось розділяло. І якщо якийсь хай і найменший гріх увійде в моє серце, відразу вкажи мені на нього, щоб я могла негайно привести все в порядок».

Перш ніж Лідія покинула місто, Господь показав їй велику кулю і сказав: «Люди, живучи на землі, думають, що вони можуть щось приховати від Мене. Подивися всередину цієї кулі!». Коли Лідія зробила це, то побачила перед собою всю землю. Багато людей, подібних до маленьких мурашок, бігали туди й сюди. Вони сперечалися між собою, сварилися, билися. Вони заздрили, ненавиділи, обмовляли і обманювали одні одних. Ніщо не могло сховатися від очей Небесного Спостерігача, підтверджуючи цим слова Святого Писання: «Він відкриває глибоке та сховане, знає те, що в темряві, а світло спочиває з Ним» (Дан. 2:22).

Дорогі друзі! Раз і назавжди виберімо для себе вузьку дорогу. Тільки не забуваймо, що ця дорога — дорога очищення, дорога боротьби і перемоги над гріхом! Ідучи нею, не змішуймо християнство з ділами світу.

Слово Боже недаремно говорить нам, що «тісні ті ворота і вузька та дорога, що веде до життя, — і мало таких, що знаходять її» (Мт. 7:14). Роздвоєні душі і половинчасті серця не можуть знайти їх. Лише ті, котрі всім серцем, не рахуючись ні з чим, шукають цієї дороги істини, — знайдуть її. А знайшовши, залишаться на ній до кінця.

«Переможця зроблю Я стовпом у храмі Бога Мого... Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі за Мною», — говорить Господь в Об'явленні 3:12, 21.

Ерло Штеген.

* Друкується зі скороченням.

ФЕСТИВАЛЬ НАДІЇ – 2015

ПОСТСКРИПТУМ

20 червня цього року у Львові на стадіоні «Арена Львів» відбувся міжнародний фестиваль за участю проповідника Франкліна Грема. Непересічна подія для Львова і взагалі Західної України, адже фестиваль зібрав близько 40 тисяч глядачів.

Не буду наводити статистичні дані – їх можна прочитати в офіційній статистиці заходу, але хочу виразити певні особисті враження від фестивалю.

Кожен захід такого плану має прихильників і противників. Особисто я не відразу належно і якимось серйозно зреагував на проведення цього фестивалю. Проте з часом зрозумів, що треба поставитися до цієї події серйозніше. І згодом побачив, що Бог цим фестивалем приготував для нашого краю певний духовний сплеск і дечого хоче нас навчити.

Я вирішив поїхати на фестиваль як душеопікун, бо розумів важливість душеопікування для розвитку Церкви. Адже покаяння людини – це одне, а щоб людина вистояла, уклала заповіт з Богом і стала повноправним членом церкви – це дещо інше. У пам'яті закарбувався приїзд в наше містечко відомого євангеліста-проповідника Ярослава Радчука. Відбулось благословенне служіння, пройшов дощ благодаті, до покаяння вийшло близько 20 чоловік, та у церкві ми їх так і не побачили...

Молитовна естафета – так званий Андріївський рух, навчання душеопікунів, реклама фестивалю – це надзвичайно потрібний досвід для церкви. Коли я роздумував над цим питанням, Господь пригадав мені, як апостол Павло сказав про апостола Петра: «Коли ж Кифа прийшов був до Антіохії, то відкрито я виступив супроти нього, заслужувавши бо він на осуд» (Гал. 2:11).

Павло таким чином зреагував на не зовсім євангельську поведінку Петра, який споживав їжу з поганями, а коли прийшли брати від апостола Якова, почав їх уникати, тобто лукавив. Такий благословенний апостол, як Петро – і такий «ляп». Але це не значить, що його послання потрібно виділити з Євангелія, вирізати всі місця з Дій святих апостолів, де описується діяльність Петра в період зародження й становлення Церкви Ісуса Христа. Петро – людина, й Біллі Грем також людина...

Вже після фестивалю я проглянув євангелізаційний відеоролик з Біллі Гремом, знятий в поточному році. Там він сидить в кріслі і свідчить за Христа. І знаєте, дорогі читачі, якого він віку? Цього року йому виповниться 97! Подякуймо Богові за таких братів, які ще можуть жертвувати на Божу справу. Бо ми всі розуміємо, що без фінансової опіки фестивалю не було б.

Особисто я дуже люблю християнську

музику. І на фестивалі її почув. Були виконавці різного плану і на будь-які смаки. На фестивалі, окрім заключного виступу Майкла В. Сміта, звук був збалансованим. Щодо стилів, то не забуваймо, що фестиваль організовували американці, і це не могло не накласти відбиток на підбір виконавців та репертуару. Проте в різних людей різні смаки та вподобання. І таких різних людей на Фестивалі надії було немало.

З цього приводу хочу навести один приклад з історії. Напевне, багато з нас знають відомого англійського письменника Р. Кіплінга, який написав «Книгу джунглів» (або «Мауглі»). Він був віруючою людиною й любив подорожувати по світу. Одного разу він зустрівся з не менш відомим генералом Бутом – це знайомий проповідник та євангеліст початку XX століття, він очолював так звану «Армію спасіння». Письменник спостерігав, як генерал Бут піднімався на борт корабля під звуки тамбурина (давній ударний інструмент). І одразу сказав, що йому не подобаються тамбури, на що генерал Бут відповів: «Молодий чоловіче, якщо можна було б долучити до Христа хоча б на одну душу більше, стоячи на голові і вдаряючи ногами в тамбурин, я би навчився цьому».

Консерватизм буває мудрим і не дуже мудрим. У Рим. 14:5 записані такі слова апостола Павла: «Нехай кожен за власною думкою тримається власного переконання». У віруючих людей, окрім основної концепції віри, можуть бути різні вподобання, і це нормальна річ...

Підводячи, так би мовити, риску, хотів би сказати, що ми маємо право роздумувати, і хтось обов'язково додасть «мінусів», а хтось – «плюсів», поділ думок і поглядів у церквах буде, і в більшості випадків зрозуміло, хто цього поділу добивається. Але хочу сказати, що свого результату фестиваль досяг – до покаяння вийшли близько 2 тисяч осіб, а це немало! З моїх шести запрошених людей двоє покаялися і вирішили присвятити своє життя Христу! І хочеться подякувати й віддати належне і Франкліну Грему, і учасникам фестивалю, і тим, хто в молитвах і постах вірив і надіявся. Слава Богу, що цей фестиваль відбувся, і побільше б таких.

Борис Вишинський.

ЗЕМНЕ І ВІЧНЕ

Один поганський цар вимагав від християнського єпископа зректися віри.

— Не можу! — була відповідь.

— Чому? Хіба ти не знаєш, що твоє життя у моїй владі? Один помах руки — і тебе не буде на світі!

— Знаю, — відповів християнин. — Але уяви собі, що твій найвірніший слуга потрапив до твоїх ворогів... Його змушують зра-

дити тебе, але він непохитний... Катування, насмішки — ніщо не може зламати його. І коли знівечений і змучений він повернеться до тебе, чи не винагородиш ти його за наругу і за те, що він тебе не зрадив і залишився вірним? Чи не даш йому найкращу одіж і найкраще місце у своєму царстві?

Цар задумався.

— Ти можеш зняти з мене цю земну одежу, тобто позбавити життя, але Господь одягне мене в нову, кращу... Він дасть мені вічне життя. І я завжди буду вірним Йому!

«ЮНІСТЬ В ОБ'ЄКТИВІ»

Керівник відділу освіти ЦХВЕУ Віктор Вознюк на молодіжному фестивалі в Малині презентував новий проект відділу – посібник для молоді «Юність в об'єктиві».

Посібник спільно підготували відділи освіти та молоді Церкви ХВЕ України. Він охоплює 22 найважливіші теми для успішного життя молодого християнина.

Вислів Ісуса Христа про те, що ми не від світу цього, по-справжньому починаєш розуміти лише тоді, коли в серці зацарює Господь. Долати цьогосвітні спокуси і правильно реагувати на виклики сьогодення нелегко, особливо в молодому віці. Однак необхідно, оскільки це – запорука ефективного життя в Ісусі Христі.

То як цьому навчитися? Як правильно будувати стосунки – з батьками, друзями, у школі і на роботі, але насамперед – з Ісусом Христом; як правильно свідчити про свою віру; правильно благовістити; як знайти своє служіння в Господі – на ці та багато інших важливих запитань можна знайти відповідь у цьому посібнику.

«Молодь – це не майбутнє, а сьогодення Церкви

Христової! І тому ми повинні подбати про нього. У наші дні молоді люди перебувають під постійним тиском з боку світської системи, і не завжди вони можуть встояти перед такими великими можливостями, які пропонує їм сьогодині демократичне суспільство, а додайте до цього різноманітні спокуси, Інтернет тощо. Десятки років працюючи з молоддю, я зауважив, що найефективніше допомогти молодим людям ми можемо, зійшовши на їхній рівень.

Тому цей підручник – це намагання відверто поспілкуватися з людьми, які тільки починають доросле життя, поговорити про їхні проблеми та виклики.

Сподіваємося, що він надасть практичні поради і допоможе молодим людям розібратися у непростих життєвих ситуаціях», – зазначив керівник відділу молоді Церкви ХВЕ України Богдан Левицький.

Прес-служба відділу освіти ЦХВЕУ.

Київська богословська семінарія «Благодать та істина»

оголошує набір студентів на 2015-2016 навчальний рік і пропонує наступні навчальні програми:

СТАЦІОНАРНІ ПРОГРАМИ

«Бакалавр богослов'я»

Програма розрахована на 3 роки навчання. Найбільша увага приділяється вивченню систематичного богослов'я, історії Церкви, гомілетики, англійської, грецької і давньоєврейської мов, а також реалізації набутих знань на богослужіннях, молитовних і євангелізаційних зібраннях, в індивідуальних євангелізаціях.

«Магістр богослов'я»

Програма розрахована на 2 роки навчання. Обов'язковою умовою для вступу на цю програму є наявність богословської освіти (не нижче рівня «бакалавр») або вищої світської освіти. Перевага надається тим, хто має досвід практичного служіння і бажає пов'язати своє життя з християнською освітою або поглибити свої знання для більш ефективного служіння в церкві.

«Вчитель-місіонер»

Студенти навчаються в семінарії за програмою «бакалавр богослов'я» і паралельно здобувають педагогічну освіту в університетах України на очно-заочній формі навчання (три сесії в рік). Для студентів, які зобов'язуються працювати не менше 3 років вчителями, передбачена спонсорська підтримка від місії «SIA of Ministries» в розмірі 50% оплати за навчання для тих, хто навчається на контрактній основі.

На стаціонарних програмах навчання, проживання і харчування безкоштовні

ОЧНО-ЗАОЧНІ ПРОГРАМИ

«БАКАЛАВР ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ»

Програма розрахована на 3 роки навчання (кожного року по 6 п'ятиденних сесій). Ціль програми – підготовка служителів церков: пасторів, дяконів, керівників служб, євангелістів.

Студенти, які навчаються за програмами «бакалавр служіння» і «магістр служіння», забезпечуються гуртожитком і триразовим харчуванням на час сесій, а також вносять добровільні пожертвування за кожну сесію в розмірі 200 грн.

«МАГІСТР СЛУЖІННЯ» Спеціалізація душеопікування

Програма розрахована на 2 роки навчання (всього 12 п'ятиденних сесій). Умови вступу такі ж, як і на програму «магістр богослов'я».

«ФЕЛЬДШЕР-МІСІОНЕР»

Програма проводиться спільно з «SIA of Ministries», розрахована на три роки і складається з двох частин:

1. Стаціонарна програма «Фельдшер»

Реалізується на базі Київського медичного коледжу імені П. І. Гаврося. Для вступу до медичного коледжу необхідно мати повну середню освіту (11 класів) і сертифікати незалежного тестування з біології та української мови за 2015 р. (не нижче 124 балів). Після закінчення навчання в коледжі випускники отримують диплом фельдшера державного зразка.

Для студентів, які зобов'язуються пропрацювати не менше 3 років фельдшерами, передбачається спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання в коледжі і проживання в гуртожитку.

2. Очно-заочна програма «Християнський служитель» (спеціалізація «місіологія»)

Розрахована на 3 роки і складається з 2 п'ятиденних сесій і 42 субот (по 7 годин занять). Ця програма реалізується на базі нашої семінарії безкоштовно.

За детальною інформацією звертайтеся:

тел. (044) 467 89-11,

моб.: 063 124 10 92, 095 091 96 50

e-mail: kievseminary@gmail.com

сайт семінарії www.gtseminary.kiev.ua

№ 7 (130) Виходить щомісяця

ЛИПЕНЬ 2015 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726